

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๔

วันพฤหัสบดีที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๐๔

ณ พระที่นั่งคนโทสนา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
วณนเมธามาตย์ร่วมการประชุม ๑๗๑
คน ครบองค์ประชุมแล้วข้าพเจ้าจะได้
ดำเนินการประชุมทำหน้าท่างร่างรัฐธรรมนูญต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน
สภาจะแจ้งมติการประชุม สำหรับวาระไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ทำหน้าท่าง
ร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๑ มีมติว่า
จะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใดบ้าง
หรือไม่

(ไม่มีสมาชิกผู้ใดขอเปลี่ยนแปลง
แก้ไขประการใด)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดจะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ประการใด ถัดว่าที่ประชุมมีมติให้รับรอง

รายงานการประชุม สภาร่าง รัฐธรรมนูญ
ทำหน้าท่างร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๑
ระเบียบวาระที่ ๓ หัวข้อระเบียบ
การซึ่ง คณะกรรมการระเบียบวาระ
เสนอ หัวข้อต้องการพิจารณา ๔ ข้อ
ประเทศ จะใช้คำว่า “ประเทศไทย”
หรือ “สยาม” หรือช่ออื่น

นายประสงค์ บุญเจิม : เมื่อ
พุทธศักราช ๒๔๙๑ สภาร่างรัฐธรรมนูญ
ในสมัยนั้นได้พิจารณาหัวข้อเกี่ยวกับ
สถานกาณ์พิจารณาอยู่ในขณะนั้น เมื่อ
ได้มีการอภิปรายกันแล้วผลของการลงมติ
ปรากฏว่ามีคะแนนเสียงที่จะให้ใช้ชื่อ
ประเทศสยาม ๑๘ เสียง และที่จะให้
ใช้ชื่อประเทศไทยมี ๑๘ เสียง จาก
จำนวนสมาชิก ๔๐ ท่าน ในสมัยนั้น
มีออกเสียงรวมทั้งสิ้น ๓๖ มีคะแนน

LIRT

เสียง ๑๔ ต่อ ๑๕ ถ้าเราจะพิจารณา
 กันให้ถี่ถ้วนเราจะเห็นว่า เป็นคะแนนเสียง
 ข้างมากที่แตกขาดก็คงจะไม่ได้ เพราะ
 เป็นคะแนนเสียงข้างมากอย่างปกติ แต่
 ยังมีสมาชิกอีก ๘ ท่านที่ไม่ได้ออกเสียง
 จะด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดก็ตาม ถ้าท่านได้
 ออกเสียงคะแนนเสียงนั้น ก็คงจะเปลี่ยน
 แปลงไปและจะเปลี่ยนแปลงขึ้นไปทางหนึ่ง
 ทางใดก็ตาม ไม่มีใครทราบ คงจะเป็นการ
 ตรงข้ามกับที่ลงมติไปแล้วก็ได้ ด้วยเหตุ
 นี้ คณะกรรมการจึงคิดว่าตามทัศนะกรรมาธิการ
 ได้พิจารณานำหัวข้อนี้เสนอเข้ามาให้สภาได้
 พิจารณาออกวาระหนึ่งจึงเป็นการกระทำที่
 ถูกต้องและเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิก
 ใหม่มีโอกาสพิจารณาเรื่องนี้อย่างถ่วงชั่ง
 วาระหนึ่ง เพราะเหตุว่าคะแนนเสียง
 คราวที่แล้วปรากฏว่าเราจะพอกันอย่าง
 สามัญเรียกว่าเสียงก้างก้น ไม่ใช่
 เสียงข้างมากอย่างเด็ดขาด เพราะฉะนั้น
 กรรมการขอขอมุขท่านกรรมาธิการที่ได
 ้พิจารณาในข้อนี้ นอกจากนั้นกรรมการจะขอข
 อดยคุณท่านประธานที่ได้อภิปรายเปิดโอกาส
 ให้สมาชิกได้อภิปรายทุกหัวข้ออย่างเต็มที่
 การเปิดโอกาสให้อภิปรายกันอย่างเต็มที่
 นี้เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้สภานิติบัญญัติ
 ไตร่ตรองอย่างถ่วงชั่งรอบคอบ และการ

ไตร่ตรองอย่างถ่วงชั่งรอบคอบจึงจะมีผล
 นำไปสู่การลงมติที่ถูกต้องต่อไปข้างหน้า
 ในการประชุมสภาวาระรัฐธรรมนูสมัย
 นี้ กรรมการได้กล่าวมาแล้วว่าเห็นการตั้งตน
 ใหม่ทั้งหมด เพราะฉะนั้นสิ่งที่แล้ว ๆ มา
 ส่งมอขแล้วเราอาจจะนำมาใช้หรือไม่นำ
 มาใช้ก็ได้ทั้งสองอย่าง ความจำเป็นที่จะ
 ต้องพิจารณาในที่นี้ ก็ควรพิจารณากัน
 อย่างถี่ถ้วน หัวข้อที่กล่าวกันทุกม
 เพื่อจะได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงว่า
 มาใช้เพื่อจะได้วางรัฐธรรมนูสมัยใหม่
 ของเราต่อไป เห็นการแน่นอนว่าความ
 ด้กเห็นในเรื่องต่าง ๆ ทุก ๆ หัวข้อในเรื่อง
 นี้ คงจะไม่เห็นแตกต่างกันแน่นอน แต่ถ้า
 สมาชิกใดจะออกเสียงไปในทางใดก็ย่อม
 เป็นเอกสิทธิ์ของท่านสมาชิกผู้นั้น คราวนี้
 ที่ท่านได้ตรองอย่างรอบคอบและวินิจฉัย
 อย่างถ่วงชั่งแล้ว ว่าหัวข้อที่จะพิจารณา
 นั้นควรจะเป็นไปในทางใดและการอภิปราย
 ก็คงจะเป็นไปด้วยความหวังประโยชน์ส่วน
 วมและด้วยความบริสุทธิ์ใจแล้วเรื่องผล
 การตกลงใจก็คงจะเป็นการตกลงใจที่ถ
 อดทนแน่นอน การพิจารณาคำถามเรา
 ทราบไม่ได้ อาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ที่เรา
 จะได้นำพิจารณาในที่ประชุมประเทศ
 หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนู

ก็ได้ เพราะฉะนั้นการตัดสินใจของ
 สถานในวันหรือในวันข้างหน้าก็ตาม จะ
 เป็นผลตรงตรงอยู่ในประวัติศาสตร์ต่อไป
 ออกเป็นเวลานาน เพราะฉะนั้นเรื่องที่จะ
 พิจารณาต่อไปเราก็จะต้องพิจารณากัน
 ด้วความมรดกของคดีย่างถาวรที่สุด ความ
 รับผิดชอบใด ๆ ที่สถานใดตกลงไปย่อม
 เป็น ความ รับผิดชอบ ของ สถาน เถาน
 กระทบเห็นว่าในการพิจารณาเรื่องนี้เราจะ
 ต้องไม่ประปนในปัญหา ๒ ประการ คือว่า
 เราพิจารณากันในเรื่องข้อประเทศ ไม่ใช่
 ข้อของชนชาติ ๒ อย่างนี้เป็นคนละเรื่อง
 กัน ข้อประเทศถ้าจะพูดให้เฉพาะลงไป
 อีก เรากาลงจะพิจารณากันถึงข้อประเทศ
 อันเป็นทางราชการ เพราะจะเป็นข้อที่จะ
 ใช้ในรัฐธรรมนูญของเราต่อไปที่จะร่าง
 ขึ้น ตามความเห็นส่วนตัวของกรรมการ
 เรื่องการพิจารณาเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องการ
 เปลี่ยนข้อ แต่ความจริงเป็นเรื่องการเลือก
 ระหว่าง ๒ ข้อซึ่งเรามีอยู่แล้ว และถึง
 แม้จะมีระเบียบวาระบอกว่าจะให้พิจารณา
 ข้อใดด้วย กรรมการเห็นว่าเราคงจะยุติกัน
 ใต้แล้ว ว่าข้อ อัน นั้น เรา จะ คง ไม่นำมา
 พิจารณา เพราะคงจะไม่ผลใดก็ต่อข้ออัน
 หนึ่งมาอีก คงจะไม่มขญหา แต่ว่าเห็น
 การเลือกระหว่าง ๒ ข้อนั้นก็เพราะข้อ

เท็จจริงปรากฏอยู่ที่เราใช้อยู่ ๒ อย่าง
 หนึ่ง ๓ ทางราชการเราประกาศใช้ให้
 เรียกว่าประเทศไทย ก็ยังมีเรียกว่าสยาม
 อยู่ในเอง โดยเฉพาะในต่างประเทศยังมี
 มีอีกหลายประเทศที่เขาจะใช้คำว่าไซแอม
 อยู่ และเขายังไม่ยอมใช้คำว่าไทยแลนด์
 แต่ถ้าเราจะอ้างว่าเราวางรัฐธรรมนูญ
 สำหรับประเทศของเรา ประเทศชาติอัน
 ไม่เกี่ยวของ จะเรียกว่าอะไรก็ได้ การ
 พูดเช่นนั้นกรรมการคิดว่ามีความคิดที่
 ค่อนข้างจะแคบ เพราะเหตุว่าในปัจจุบัน
 ในโลกปัจจุบันนี้ไม่ว่าประเทศใดจะอยู่
 โดดเดี่ยวโดยไม่ติดต่อกับใครไม่ได้เสีย
 แล้ว เพราะโลกแคบลงทุก ๆ วัน และ
 ประเทศของเราคงกล่าวถึงบทบาทที่สำคัญ
 ในโลกมากขึ้น จะเกี่ยวข้องกับประเทศ
 อื่นมากขึ้นทุก ๆ วันด้วย ส่วนในข้อที่
 ๒ นี้ เราเปลี่ยนกันมาแล้วสอง ๒ ครั้ง
 และจะเปลี่ยนกันทำไม่อีก ปล่อยให้เสีย
 ตามเลยไปก็แล้วกัน การพูดเช่นนั้น
 กรรมการคิดว่าเราไม่ได้คำนึงถึงความสำคัญ
 ของเนชเรต แต่คำนึงถึงว่าเราไม่อยากจะ
 จะทำกันอีกเท่านั้น ส่วนในเรื่องสำคัญ ๆ
 เช่นนี้ กรรมการคิดว่าถ้ามีโอกาสและมี
 ความจำเป็นเราคงต้องพยายามจะเสาะแสวง
 หาสิ่งที่ดีที่สุดจะนำมาใช้แก่เรา เพราะ

จะ นน ทวาร พิจารณา อีกครั้ง หรือการจะ
 เปลี่ยนไปใช้ของเดิมอีกครั้งก็ไม่เป็นข้อ
 เสียหายอย่างใด เพราะว่าความจริงเป็น
 เรื่องที่เราแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา
 เท่านั้น สำหรับกระผมคงถือหากจะกราบ
 เรือนเสีย ว่ามีความเห็น ว่าคำ ว่าสยาม
 เหมากว่าคำ ว่าประเทศไทย เมตตุดัง
 เรื่องชื่อประเทศ ผลักที่จะอภิปรายหรือ
 ผลักจะโต้เถียงกันลงไปในข้อแรกทีเดียว
 คงถึงความหมายของชื่อนักชอน กระผม
 เองไม่ได้นักประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ นัก
 อักษรศาสตร์ ไม่ใช่ นักวรรณคดี แต่
 แทนนักอ่านหนังสือเหล่านั้นเท่านั้น แต่
 ท่านนักประวัติศาสตร์ นักวรรณคดี นัก
 อักษรศาสตร์ ได้พยายามหาเหตุผล โต้
 เถียงกันมานาน และคาร์มัทกระผมจะนำ
 มาอ้างอิงในวัน นี้ ได้มาจาก การอ่าน
 หนังสือเหล่านั้นนั่นเอง กระผมไม่ม
 ความรู้ ในการที่จะอ้างตัวว่าชอนนักประวัติ
 ศาสตร์หรือนักวรรณคดี อะไรอย่างใดทั้ง
 นั้น เป็นข้อคาร์มัทผคนความและ ไต่พย
 หลักฐานมาแล้ว และกระผมคิดว่าความ
 หมายของ ชอนน ไม่ไกลเรื่อง สำคัญที่สุด
 เราจะคงพิจารณา แต่มีเหตุผลอื่น ๆ ที่
 เราน่าจะพิจารณาสำคัญมากกว่า สำหรับ
 ผิด ไม่ใช่ข้อที่ว่า ประเทศไทยมักพยายาม

จะหาหลักฐานมาแสดง ว่าความหมายของ
 คำว่า "สยาม" นั้นไม่เต็มมงคลบ้าง
 ซอไม่ดียง เป็นชื่อของคนอื่นที่เขาใ
 เรียง หรืออย่างคนกล่าวไม่ทราบความ
 ความหมายว่าอย่างไรอย่าง แต่ตาม
 ความจริง กระผมคิดว่า ความหมายของ
 คำว่าประเทศไทยหรือ สยามเป็น คำที่
 มีความหมายที่ดีและเป็นมงคลและมีเหตุ
 ผลและมีขวัญใจผู้มากด้วย ส่วนการที่
 จะมีผลใดผลหนึ่ง คนหนึ่งหรือสองคนจะมา
 เข่นจารกกลงในประวัติศาสตร์บอก ว่าสยาม
 เป็นชาติที่ขมเถื่อนอะไรพวกนั้นเป็นของ
 อกรรมดา คนพวกนั้นที่เขาไม่ชดยเราเช่น
 อกรรมดาเขาไม่ชดยเรา กับแกอกรรมดา
 อยู่เองที่เขาไม่พดอะไรที่จะให้เรารู้ เพราะ
 ฉะนั้นการพยเขาทางว่ามฝเข่นว่าประเทศ
 สยามหรือคำ ว่าสยามมีมคอย่างนั้นชองน
 แต่คำว่าไทยนั้นไม่ได้กระผมคิดว่าความหมายที่
 ด้อยกว่าชอนน เช่นแปลว่าอิสระ
 หรือไม่ชอนแก่ใครเท่านั้น คำว่า "ไทย"
 ถมความหมายในทาง ไม่ดีเหมือนกัน
 เพราะว่ากระผมนักได้อ่านพยมาว่ามท่านผู้
 ฝหนึ่งได้ไปค้นคว้าปรากฏว่าท่านได้พยใน
 หนังสือประวัติศาสตร์ชาติจีนว่าเขายังไว้
 ว่าในประเทศจีนมีคนชาติหนึ่งเรียกกว่าชาติ
 ไทยแล้วเขาไม่ทความหมายไว้ด้วยว่าชาติ

ระบุว่าชาวต่างประเทศนำคำว่าไซแอมมา
 ใช้กันครั้งแรกในศตวรรษที่ ๑๖ ภายหลัง
 ชาวต่างประเทศนั้นเขาเอาคำว่า "ไซแอม"
 เามาจากไหน เป็นการแน่นอนว่า เขาจะ
 คิดเอาเองไม่ได้แน่นอน เพราะฉะนั้น
 เขาจะต้องเอามาจากที่ใดที่หนึ่ง ตามปกติ
 เขาจะต้องถามคนอยู่ถิ่นนั้นเอง เพราะ
 ฉะนั้นชื่อไซแอมก็คงจะเป็นชื่อที่เขาได้มา
 จากดินแดนในแดนนั้นหรือดินแดนของ
 ประเทศบ้านตนเอง แต่จะต้องเป็นชื่อของ
 ประเทศเราอยู่ก่อนด้วย เพราะมีฉะนั้น
 ฝรั่งเศสก็คงไม่กล้านำไซแอมมาใช้กับเรา
 เพราะเราคงจะไม่ยอมเป็นแน่นอน ถ้า
 หากว่าใครจะมาตั้งชื่อให้เราไทยเราไม่
 รู้จักและไม่ไทยคนรักใจด้วย และเราคง
 จะเชื่อใจแน่นอนว่า พระบาทสมเด็จพระ
 จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว คงจะไม่ทรงยอมให้
 ชาวต่างชาตินำคำไซแอมมาใช้กับประเทศ
 เราเป็นแน่นอน คราวนี้สมมติข้อไปอีกว่า
 เรายอมรับกันว่า คำว่า "สยาม" เป็น
 ครั้งแรกในการทำสัญญาคราวนั้น โดย
 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรง
 เลือกใช้ ใช้เป็นชื่อประเทศ เราจะคิดหรือ
 ว่าบุคคลที่ทรงพระปรีชาสามารถอย่างเช่น
 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
 ทรงพระเลอกคำที่ไม่เหมาะสมมาใช้เป็นชื่อ

ประเทศของเรา ในเมื่อท่านทรงทำสัญญา
 กับชาวต่างประเทศหรือท่านทรงเลือก
 คำที่ไม่เป็นมงคลและมีความหมายไม่
 เป็นชื่อของเราเช่นนั้นหรือ หรือเราไม่
 ชอบที่ตกความนี้ ท่านก็เลยเรียกเอาคำว่า
 "สยาม" มาใช้เสียๆ นั่นเอง ผมคิดว่า
 เป็นสิ่งที่เขาไปไม่ได้ เป็นสิ่งที่เราจะคิด
 อย่างนั้นไม่ได้ และสมมติข้อไปอีกว่า
 เวลานั้นเรามีชื่อประเทศคือ ๒ ชื่อ คือ
 ประเทศสยามและประเทศไทย เรียงกัน
 ทั้งสองอย่างเราจะคิดหรือว่า พระบาท
 สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเลือก
 เอาในระหว่าง ๒ คำ เอาคำที่เลวกว่า
 ออกมาหนึ่งมาใช้ ท่านก็ทรงเลือกเอาคำ
 สยามเป็นคำที่เหมาะสมกว่านั้นเอง การ
 พิจารณาเรื่องนี้ ผมคิดว่าพระอาทิตย์เพียง
 แต่หลักประวัติศาสตร์เป็นหลักก็คงจะไม่
 ถูกต้อง ไม่เหมาะสมเพราะว่ามีหลักฐาน
 ที่เราจะต้องพิจารณาอีกหลายอย่าง โดย
 เฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเราเองก็ยังไม่
 แน่ ในหลักฐานในประวัติศาสตร์ที่เรา
 อ้างกันเป็นเรื่องที่เราโต้เถียงกันเอง คือ
 และ เป็น เรื่อง ที่ เถียง กัน ไม่รู้จัก ขยด้วย
 เพราะฉะนั้นในการพิจารณาเรื่องนี้ เรา
 น่าจะดูพิจารณาจากแง่อื่นบ้าง และควร
 ระวังอย่าให้เรากาลังพิจารณาเป็นปัญหา

เฉพาะหน้า เป็นปัญหาในปัจจุบัน ไม่ใช่
 เป็นปัญหาในประวัติศาสตร์ และไม่ใช่ว่า
 เป็นปัญหาในอดีต หลักทศวรรษนามา
 พิจารณาในทศวรรษระไทแก่หลักทาง
 สังคม หลักในทางการเมืองและในทาง
 การปกครอง ซึ่งในคราวอภิปรายเมื่อ
 คราวก่อนได้มีสมาชิกผู้แทนราษฎร
 นำหลักเหล่านี้มาแสดงอย่างชัด ช่างมีเหตุ
 มีผลอย่างละเอียดลออ ซึ่งผมก็เห็นด้วย
 ทุกประการ และผมเองจะไม่กล่าวซ้ำ
 ทวนสมาชิกผู้แทนราษฎรไว้แล้ว เพราะ
 จะเป็นการเปลืองเวลา แต่คราวนี้ทาง
 ราชการอ้างว่า ถ้าเราใช้ชื่อประเทศของ
 เราว่า "ประเทศไทย" ก็จะทำให้เสีย
 ชื่อว่า คนไทยเหตุใดจึงไปอยู่ในประเทศ
 สยาม ถ้าจะอยู่คนละประเทศเสียแล้ว
 ในข้อนี้ผมเห็นว่าเป็นข้อสงสัย เพราะ
 ว่าในต่างประเทศเรามี อันที่จริงในทาง
 ราชการของเรา เราควรที่จะเรียกชื่อของ
 เราว่า "ประชาชนชาวสยาม" ตามที่เคย
 เรียกกันมานานแล้ว แต่พลเมืองเขาจะ
 เรียกตนเองว่าคนไทย เขาย่อมทำได้
 ถ้าอย่างในต่างประเทศก็มีอยู่หลายแห่ง
 เช่นประเทศออสเตรเลีย ชื่อในทางราชการ
 ของประเทศนั้น เรียกว่า "เนเธอร์แลนด์"
 ชาวเนเธอร์แลนด์ก็เรียกกันเป็นส่วนตัว

แต่คนทั่วไป ก็อาจเรียกว่าออสเตรเลีย
 ก็ได้ แต่ถึงกว่านั้นพลเมืองของเขา เขา
 เรียกว่า "ดัตช์" ก็ไม่มีการก๊วยของกัน
 เลย แต่เป็นความจริงว่าหลักข้อคนของ
 เนเธอร์แลนด์นั้นเอง สำหรับเราในทาง
 ราชการเราก็ควรเรียกว่าประชาชนชาว
 สยาม อย่างที่กรรมการร่างธรรมนูญ
 นี้ เพราะจะเป็นการจัดความรู้สึกในเรื่อง
 เฝ้ามองและเรื่องเชื้อชาติคนเราก็คือเกิดความ
 รู้สึกกระเทือนใจและความแตกแยกกัน
 ทั่วประเทศ ใครๆ เขาก็จะคิดว่า ประเทศไทย
 คือชื่อแล้ว คนที่กระผมคิดว่าเห็นชื่อ
 ไทยจริงซึ่งเขาจะเรียกกันไทย และไม่
 ใครที่จะไปสำรวจมาอย่างนั้นอันว่าเรียก
 กันแต่ไหน หรือไม่เรียกกันแต่ไหน แต่เท่าที่
 กระผมประสบมาเอง ในขณะรับราชการ
 อยู่นั้นชื่อประเทศไทยนั้นชื่อยาวเกินไป
 "ประเทศไทย" นั้นชื่อยาวเกินไป
 และทุกครั้งที่เราบอกเขาถึงชื่อประเทศ
 ของเราคือไทยแล่นที เขาจะต้องถามว่า
 ออสเตรเลีย มาจากไหน กระผมก็ตอบ
 หน้าที่อดท้ออย่างหนัก ๆ คราวไป และ
 ทุนสันใจที่สถิตยศาสตร์ต่างประเทศหนึ่ง
 ซึ่งมีประมวลกฎหมายแพ่ง พดกขม
 เป็นนานไม่ทราบว่าเป็นประเทศไทยอยู่ที่ไหน
 ไม่ทราบความจริง ๆ ทั่วทั้งประเทศไทย

ที่ใหม่ แต่ครั้นแข็งแรงให้ฟังว่า ประเทศ
ไทยก็คยประเทศซึ่งเคยเรียกว่าไซแอม
นั่นเอง เขาก็พอมัน เขาก็บอกว่า ซอ
พอจะรู้แล้ววว่าอยู่ที่ไหน นั่นเป็นชื่อแท้จริง
ซึ่งกระผมได้ประสพมาด้วยตนเอง แต่
ว่ากล่าวมานักไม่ได้อะไรที่เกดขึ้น เมื่อ
เปลี่ยนชื่อใหม่ ๆ ความจริงในเหตุการณ์
กรรมกรายเรียงมานักตช่นเมื่อเราไท
เปลี่ยนชื่อมาแล้วถึง ๑๐ กว่าปี ม่วงเวลา
นั้นก็ยังไม่มีคนรู้จักพอ แล้วจนยคน
๒๐ กว่าปีแล้วถึงมีสักหลายคนและ
หลายประเทศทั้งในยุโรปและยังได้ชื่อว่า
ประเทศสยามอยู่ในเอกสารกต ในหนังสือ
พิมพ์มาก ในต่างประเทศมีจำนวนมาก
ว่า เมื่อกล่าวถึงประเทศไทยจะตของม
วงเสวยว่าไซแอมไว้ทุกครั้ง นั่นแสดงว่า
เขายังไม่รู้จก ถ้าเขารู้จกความจำเอน
ในเรื่องวงเสวยไม่ควรจะมี ส่วนมาก
คนทั่วจกแล้วกตจะเป็นนักศีกษา เรื่อง
นักศีกษานานท่านสมาชิกฝมเกียรตหนึ่งไท
กล่าวมาเมื่อคราวก่อนว่า ถ้าเขาอยาก
จะรู้ชื่อเขากไปเขตตำรายควาเขาเอง
กรรมคทว่าเป็นกรรหากเหลือเกิน ถ้า
จะให้ทอย่างนั้นทุกคนอยากจะรู้จักชช
ประเทศตองไปเขตตำรายทกรัง กตจะ
เป็นกรรจกขากตจะเลกนมาก นอกรก

ที่อ่านกศีกษากยงมีพวก ข้าราชการของ
ประเทศนั้น ๆ ซึ่ง เป็นความจำเอนท
เขาจะตคคยเรา ก็มีความจำเอนท
เขาจะตองรู้ว่าประเทศไทยคยประเทศไท
แต่คำว่า "ประเทศสยาม" นั้นเราอาศัย
หลักคนแตน แต่คำว่า "ประเทศไทย"
เราอาศัยหลักเชื้อชาติชงคนส่วนใหญ่ซึ่ง
อยู่ในกรรทเราใช้คำว่า "ประเทศไทย"
ทำให้รู้สึกวเราเห็นคน ใจแคบเพราะ
เราอยากแสดงวเราเป็น เจ้าชงแต่
คนเดียว เจ้าชงคนแตนน เพราะ
ละนตงตอให้ตรงกยควเรา คนเชื้อชาติ
อื่นจะมาชย ในนตวยกตชงกลายเป็นคน
ต่างชาติไปทงนั้น ถ้าเรามอช ในแงนเรา
ก็จะเห็นวคนตรายมชย ในเรื่องทางกร
ปกครชง ส่วนหลักเชื้อชาติคนในแงนกรัง
ถึงกยกชให้เกดขญทวในเรื่องทางการเมชง
ก็มากมยแล้ว และบางครังอาจจะเป็น
เหตุให้ทล่งครมกตไท ทงไทเคยมี
มาแล้วในประวตควาศกร กรรมพคมา
ถึงคชนแนกชนไทถงท่านสมาชิกฝมเกียรต
คนแรก เมื่อคราวก่อนท่านไคฮางไคถง
พระวราชันพนธพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ
เกล้าเจ้าชยทว ทวารกชยทวกรทวง
กล้าใหม่ ไคถง ในบตนนท่านชางในท
นวางยทชยท่านแสดงวชชชประเทศไทยชงเรา

คบประเทศสยาม ความความในโคลงบท
 นน แต่ท่านสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่ง
 กระทบชอกชวยเรียนด้วยความเคารพ
 ท่านค้านว่าที่ใต้ชานไปลงบทที่ ๒ จะเห็น
 ใต้วา ทั้ประเทศไทยนั้เป็นประเทศไทย
 กระทบชอกชวยเรียนไทยท้ระของ ค้านท่าน
 นั้คนหนึ่ง เพราะเหตุว่าโคลงบทที่ ๒ นน
 ภายานใต้ ค้านคือไปอีก ๓ บาทใต้ครย
 ทั้ท้ท้เห็นใต้วาโคลงบทที่ ๒ นนถึง
 คนไม่ใ้ประเทศไทย โคลงบทที่ ๑ พุทธัง
 ประเทศไทย โคลงบทที่ ๒ พุทธังคนเพราะเหตุ
 ท่านว่า "ใครรานใครรักท้าว แทนไทย"
 ท่านสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่งกระทบชอกชวย
 นท่านบอกว่า ท้าว "ไทย" ค้านคือ
 ประเทศไทย กระทบชอกชวยเรียนความ
 เคารพว่า "ไทย" ค้านท่านหมายถึง
 คนไทยเพราะเหตุว่าถ้าว่านบาทที่ใ้ไป
 อีกทั้จะพบว่ "ไทยรบจนสุดโรชาตกัน"
 การรบทั้ของใ้ใ้คนไม่ใ้ใ้ประเทศไทยรบ
 "เสี้ยนหน่อเล็ดหล่งไหล ยอมสละ สันนั้"
 ประเทศไทยสละเสี้ยนหน่อไม่ใ้ใครน่านนท้
 สละเสี้ยนหน่อใ้ เพราะฉะนั้นกระทบ
 คืความท่าน แต่งของท้าวไว้ถ้กทั้ของแล้
 โคลงพระราชนพนอทั้งล่งบทนน บทแรก
 เป็นบทกลาวถึงคนแดนและชือ ประเทศไทย
 บทที่ ๒ กลาวถึงคน คนน่อล่งถึง

ความรู้สึก ของประชาชนพลเมือง
 ประชาชนพลเมืองทางภาคเหนือ ภาคใต้
 ของเราก็คือ เมืองตรงเวียงเป็นประเทศ
 สยามอยู่นั้น เราไม่มีการแย่งแยก เรา
 เรียกว่าชนชาวสยามทั้งนั้น เราไม่เคย
 เรียกว่าชาวสยามกลาง ชาวสยามใต้
 ชาวสยามอีสาน ชาวสยามอีสาน แต่
 พอครั้นมาเป็นประเทศไทยแล้ว ก็มีความ
 เหล่ากันขึ้นมา ก็เพราะอะไร เพราะว่าถ้าว
 ว่าไทยแยกท้าวสยามนั้เอง เพราะฉะนั้น
 ท้าวสยามจึงกลั้ให้เกิดเป็นนาหน่งใ้ใ้
 กัน ทนขบถหาท้าวท้าวท้าวท้าวท้าว
 ในชั้นต้นที่ใ้ใ้เราเปลี่ยนใหม่ ความ
 ปรกทั้เราจะเปลี่ยนอะไร เปลี่ยนเสี้ยนหน่อ
 เพราะว่ามันเก่า มันชาก มันไม่ใ้ แล้ว
 เราเปลี่ยน แต่เมื่เราเปลี่ยนครั้งแรกนั้
 เพราะอะไร ผมขอหาเหตุผลไม่พบ
 ว่า ท้าวสยามนั้แยกพร้องท้าวเวียงละโว
 ไม่ใ้ครั้งไหน แล้ถ้ใ้ให้เกิดความเสี้ยน
 หน่ออะไรแก่ประเทศไทยใ้ใ้ใ้ เราจึง
 ใ้ไปเปลี่ยน ในชั้นต้น เอนแอะอย่างไร
 เราเปลี่ยนกันมาแล้ว แต่ท้เราล่อก
 จะกลับมาใ้ช้ของเดิม ก็มีความวาททั้
 ทำไม่ชกแล้ว ผมคิดว่าชกชกชกชกเปลี่ยน
 ไปแล้วกั้ปล่อยเลยความเลยไปแอะ ถ้ถ้
 นนไม่ใ้ใ้ใ้ใ้ใ้ใ้ใ้ใ้ใ้ใ้ เพราะ

ว่านสยอย่างนั้นไม่ก่อให้เกิดความก้าวหน้า
 ไม่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะคิด
 จะคิดที่จะทำงานให้ก้าวหน้าต่อไป ถ้า
 เลขตามเลขไปแล้วกลับไปให้เลขตามเลข
 ไปเถอะ นสยที่เรียกว่าข้างมันเถอะหรือ
 ฝรั่งเขาชอบเรียกเราว่าไม่เป็นอะไร ๆ
 ไม่น่าจะเขียนนสยของเรา เพราะฉะนั้น
 เราควรจะแสวงหาสิ่งที่พูดมาใช้แก่เรา
 สิ่งที่ดีที่สุดในประเทศไทย ผมเห็นว่า
 อยุ่มาหลายและ ในจำนวนนั้นชื่อประเทศ
 สยามเป็นอันหนึ่ง อีกชื่อหนึ่งความจริง
 ไม่สำคัญนัก แต่ผมคิดว่าชื่อชื่อนา
 ทศ คือเป็นเหตุผลในทางภาษา ผมออก
 ตัวอักษรหนึ่งว่า ผมเองก็ไม่ได้เห็นภาษา
 แต่ว่าไทยคือคำสมาคกับชาวต่างชาติ ก็
 ใต้ชื่อขลามเขา ในเรื่องนักมธ ในเรื่อง
 ภาษาหลายคน ขอกกับผมว่าคำว่าไทย
 ในภาษาต่างประเทศไทยเฉพาะ ในภาษา
 เขอร์มัน ภาษาเดนมาร์ก สวีเดน และ
 นอร์เวย์ เวลาเขียนเข้ามาความลำบากใน
 ทางไวยากรณ์มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ในภาษาเยอรมัน เขาถือว่าถ้าเป็นคน-
 ศัพท์แล้ว คำคุณศัพท์นั้นจะต้องเปลี่ยน
 แปลงรูปไปตามพจน์ ไปตามเพศทั้ง ๘ รูป
 และโดยคำว่าไทยของทนายสระ เอ, ไอ
 ลเปลี่ยนไม่ไ้ เปลี่ยนไม่ไ้หรือว่า

อย่างไร เขาใช้เลขแทนที่เขาจะเขียน
 คำว่ารัฐบาลไทย เขาก็เขียนว่ารัฐบาล
 แห่งประเทศไทย เพราะคำว่าประเทศไทย
 ไม่ค่อยเปลี่ยนรูป ถ้าจะเขียนว่ารัฐกรรมา
 ญไทย เขาก็จะเขียนว่า รัฐกรรมาญ
 แห่งประเทศไทย วัฒนธรรมไทย เขาก็
 เขียนว่า วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
 ซึ่งอันนั้น ไม่ไ้วิตถฤถกตคงในการถ่าย
 จากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง เพราะทำ
 ให้ความหมายไขว่ไขว่ไปไ้ เขาใช้เป็น
 ศัพท์ที่จะต้องแปลเป็นศัพท์พท เมอ
 เขาแปลไม่ไ้ก็จะต้องเลขอย่างนั้น หรือ
 ไม่ออกก็หนึ่ง เขาบอกเรา ถ้าขงคยให้
 เขาใช้เป็นศัพท์ เขาก็ไ้คยฝค คือ
 อย่างที่เราออกให้เขาใช้เอง ขอนผมจำ
 ไ้ว่าเมอเราเปลี่ยนชื่อใหม่ ๆ มีประกาศ
 ย่อว่า คำภาษานั้นควรจะเขียนไทยอย่าง
 นั้น ๆ เราบอกเขาไปคย ขอนทให้ผม
 รู้สึกแปลกใจว่าเราอยู่ไ้ ๆ เราไปบอกให้
 เขาเขียนภาษาของเขา จะอย่างไรอยู่ไ้ไม่
 ทราบ ถ้าหากว่าไ้ใครมาบอกว่าภาษา
 ไทยของเราควรจะเขียนอย่างนั้นอย่างนั้น
 เราจะไม่รู้สึกอย่างไรบ้าง แต่อย่างไรก็ตาม
 นั้นเป็นความรู้สึกของชาวต่างประเทศนั้น
 และไทยเฉพาะ เมอของสามวันมานี้เอง
 กระผมได้พบกับเพื่อนชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง

“ปกติเขาเห็นหน้าผมเขาก็ถามว่า ว่าอย่างไร
 ก็อาจจะเป็นประเทศสยามหรือเป็นประเทศ
 ไทย” กระผมก็ถามเขาว่า ท่านล่ะว่า
 อย่างไร เขาก็ยกว่า ซอไทยเถอะ ถ้า
 พูดละก็อย่าโกรธ เขาเห็นว่า คำว่า
 “สยาม” ก็ดีกว่าคำว่า “ไทย” เพราะ
 เหตุผลง่าย ๆ อย่างเดียวว่า ในภาษา
 ฝรั่งเศสคำว่า “สยาม” เพราะฝรั่ง
 เขียนง่ายกว่า ฟังแล้วไม่มั่วผลกว่า แต่
 พอเขินคำว่า “ไทย” เขาก็ชอบเต็มที
 เขายกว่า เขาก็พูดไม่ออก เพราะเหตุ
 ว่าราชกรรให้ใช้ชื่ออย่างนั้น ก็กระผมก็นำ
 มาเล่าให้ฟัง กระผมก็ยกเขาว่า กระผม
 โกรธเขาไม่ได้หรอก เพราะเหตุว่าความ
 รังเขาได้ใช้ชื่อที่สมถะของชองไหนที่ได้นำ
 มาพูดในสภาวนั้น กระผมก็บอกป่าวมา
 ก็ยกเขาว่าพอสมควร กระผมก็ยกจะสรุป
 ว่า สำหรับกระผมเองเห็นคำว่า “ประเทศ
 สยาม” ก็ดีกว่าคำว่า “ประเทศไทย” เพราะ
 เหตุว่ามีความหมายกว้างขวางกว่า ถูก
 หลกในการตั้งชื่อประเทศมากกว่า มีผล
 ในทางจิตใจดีกว่า มีผลมากกว่า และ
 ในทางภาษาก็ดีละด้วยกว่า เพราะฉะนั้น
 กระผมจึง ใคร่จะขอให้สภาวได้ ไปรัก
 พิจารณาโดยถ่องแท้ แล้วตัดสินไร การ
 ตัดสินไรของสภาว ในวันนี้นะมีผลต่อไป

ในวันข้างหน้า ความรักที่ผลจะไม่ได้
 เป็นของใคร นอกจากของสภาวเท่านั้น
 พลโท วิชัย พงศ์อนันต์ :
 สำหรับในการที่เราจะพิจารณาว่า เราจะ
 ใช้ชื่อสยามหรือชื่อไทย คำไหนจะดีกว่า
 หรือเหมาะสมควรากันนั้น เท่าที่ดิฉัน
 สมาชิกอภิปรายมาแต่คราวก่อนรู้สึก
 ได้มีการวิวาทวิวาทและโต้ความคิด
 เห็นกัน ด้วยเหตุผลหลายประการด้วยกัน
 ซึ่งโดยมากนั้นก็ประวศศาสตร์ นัก
 รัฐศาสตร์ นักสังคมศาสตร์ นัก
 ภาษาศาสตร์ ก็ให้เหตุผลตามทรรศนะ
 ของตัวเองว่า ไทยดีกว่าสยามก็ ตามที่ดิฉัน
 ทราบกันแล้วนั้น โดยสรุปเข้าพวผม
 ความคิดเห็นว่า คำว่า “สยาม” ก็
 “ไทย” ความเรียงเขียนชื่อที่ทวนกัน
 นั้น ฝ่ายที่เห็นว่าสยามดีกว่า โดยมาก
 มักจะอ้างว่าเป็นการ รักษาประวศศาสตร์
 บาง เช่นการสามารถที่จะรวมคนหลาย
 กลุ่มเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน หรือเหมาะทาง
 ด้านการปกครอง มีความหมายดี ว่าง
 ก้นแต่ ซึ่งให้เหตุผลตามองนั้น ส่วนที่เห็น
 ว่าไทยดีกว่าสยามนั้น ก็ยกที่ใดยก
 มาแล้ว ขวพเราจะไม่กล่าวขานในที่
 นี้แต่ท่านประธาน เน้นแทน เราจะใช้
 ประเทศไทยหรือประเทศ สยามเถอะ ไร

เราพิจารณาถึงแง่ที่ว่าเราให้ความสำคัญ
จะต้องเปลี่ยนหรือไม่ ในแง่ที่งานหนัก
หมายความว่าเฉพาะในเรื่องที่เราต้อง
ระบอของ ประเทศในรัฐธรรมนูญเท่า
นั้น สาเหตุอันยังไม่เลยว่าการใช้ชื่อ
ประเทศไทยมีการเสียหายในทางด้าน
การปกครองหรือว่าเสียหายในทางอื่นใด
ในสมัย หรือว่าคนรู้จักกันเลย ความจริง
ก็ไม่ถูกกษัตริย์ ทรงข้ามในระยะหลัง
ประเทศไทยรู้จักมาก เช่น พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จไปต่าง
ประเทศ เวนเป็นสมาชิกในซีไอโอ ของ
บัญชาการของซีไอโออยู่ในประเทศไทย
หรือว่าเรามักมีระเบียบแบบแผน โลกเป็น
คนไทย ค่ายานเป็นกัน ก็รู้สึกว่าเรารู้จัก
มากน้อย ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สำคัญ
อะไรนัก ที่เรา มาคิดในแง่ที่ว่าเรา
เปลี่ยนแล้วจะได้อะไร ทักษะหรือผล
ของข้าพเจ้าจึงจำสมาชิกคนหนึ่งที่ได้อธิบาย
ในวันก่อนบอก ว่าในการเปลี่ยนของเรา
เราจะได้อะไรขึ้น นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ
ที่สุด จะดีขึ้นหรือจะเลวลง หรือจะได้อะ
ไรดีขึ้นหรือมีความจำเป็นอะไรที่จริง
ใหม่ที่จะต้องเปลี่ยน นั้นก็เป็นข้อคิดซึ่ง
ข้าพเจ้าขอฝากต่อสภานว่า ถ้าหากว่าเรา
ยังไม่มีความจำเป็นอะไรที่จริงแล้วเรา

ก็ไม่ควรที่จะเปลี่ยน เพราะประเทศไทย
ก็เคยมาแล้ว โดยสรุปข้อคิดเห็นของ
ข้าพเจ้าขอเสนอว่าชื่อประเทศไทยนั้นเป็น
ชื่อที่เหมาะสม และมีความจำเป็นในการ
เปลี่ยนในขณะนี้นั้นยังไม่ จึงเห็นว่าควร
ใช้ชื่อประเทศไทยไปอย่างเดิม

จอมพล ถนอม ชูณหะวัณ :

ข้าพเจ้าไปป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลก็ได้ฟังทาง
หนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคำอธิบายในเรื่อง
ชื่อประเทศไทยว่าประเทศไทยชื่อประเทศ
สยามดี แล้วก็ได้ฟังส่วนมากที่พวก
อธิบายอ้างประวัติศาสตร์บ้าง อ้างทาง
การเมืองบ้าง และอ้างทางนักศาสตร์
บ้าง ก็ทำให้คิดสงสัยไปว่าข้าพเจ้าเองควรจะ
สนับสนุนว่าชื่อนั้นควรจะชื่อประเทศไทย
ความเหตุผลซึ่ง ข้าพเจ้าได้จะต้องยกไป
ตามประชาชน เราเห็นเฉพาะคนไทยเรา
ก่อน ซึ่งก็ปรากฏว่าประชาชนส่วนมาก
เห็นว่าชื่อประเทศไทยนั้นดีแล้ว เพราะ
เหตุว่าตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมา
นั้นก็ให้ผล ได้ดีกว่าประเทศไทยคนอื่น ทั้ง
ที่ผลกล่าวเมื่อก่อนว่า เราเข้าไปในสมาชิก
สหประชาชาติครั้งหนึ่ง ครั้งหลังของเรา
ได้ทำสงครามอินโดจีน ครั้งหลังได้
ทำสงครามมหาเอเชียบูรพาและครั้ง
ที่เราได้ส่งทหารไปช่วยรบในประเทศไทย

เกาหลี ซึ่งทั่วโลกได้กล่าวถึงคุณ
 ทหารเลดี นักทำให้รู้สึกว่าเป็นประเทศไทย
 เขามองโลกกว้างมากขึ้น ถึงไปกว่านั้น
 ซึ่งเขาพบเขาในขณะนั้นได้รับคำสั่งจาก
 รัฐบาลให้เขาไปตั้งเขียงตง แล้วก็โดย
 เข็มชาติหลวงใหญ่สหรัฐอเมริกา เข็ม
 ขณะนั้นได้เปลี่ยนเป็น สหรัฐไทยเดิม
 เข็มเปลี่ยนเป็นเขียงตงแล้ว กรมพจนอง
 ภาไทยของเราในซานสเคท เช่นเขียงตง
 แส่นหว สี่เป่า เมืองย่น อะไรเหล่าน
 พวกเหล่านนั้นนิยมชมชื่นว่าครั้งก่อนเขา
 ไม่เข้าใจว่าคนไทยเราขยู่ทางไหน เขา
 ใจว่าประเทศสยามนั้นคงเป็นชาติหนึ่ง
 ชาติใด เขาจึงไม่กล้าที่จะกล่าวลงมา
 ทรอพยพลงมา ครั้นกองทัพไทยไปยึด
 เขียงตงได้แล้ว และเปลี่ยนชื่อประเทศ
 สยามเป็นประเทศไทย ก็ทำให้เขาคิด
 คนใจยังชื่น ทำให้เขาคิดใจว่าพจนองไทย
 เราน้อยทางไหนเองไม่ใช่ชนใด ถึง
 ไปกว่านั้น ในขณะที่เขาพบเขาเป็นชาติหลวง
 ใหญ่อยู่เขียงตงนั้นได้มีเผ่าไทยในยุนาน
 ประมาณ ๕๐๐ ครอบครัวเรือนได้อพยพ
 มาตั้งเขียงตง โดยมีพระยาเสนาภิมข
 และพระยาอภัยยศเป็นหัวหน้าของเผ่าไทย
 เราในยุนาน ได้มาเรจากับเขาพบเขาและ
 เขาพบเขาได้สอยสวน ด้วยตนเองก็ปรากฏ

ว่าเช่นเคยกนกกับพจนองซานสเคทเขา
 ใจคิดว่าประเทศสยามนั้นคงจะเป็นชาติ
 หนึ่งชาติใดและกับเขาพบเขาว่าประเทศ
 สยามคือไทยเราเอง และเขาจึง
 ได้กล่าวต่อไปว่านอกจากคนไทยใน
 ซานสเคทประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน
 แล้วยังมีอยู่ในยุนานอีกประมาณ ๑๐ ล้าน
 คนเศษ แต่เขาพบเขาไม่ชอบเชอกไท
 ถานหนังสือของหมอดิศิต ซึ่งไปสำรวจ
 คนไทยในยุนานก็ปรากฏว่าจำนวนใกล้
 เกยกับกับพระยาเสนาภิมขและพระยา
 อภัยยศได้กล่าวนั้นเห็นความจริง เขาพบเขา
 จึงคิดว่าการที่ชื่อประเทศไทยซึ่งพลโลก
 ได้ทราบเป็นจำนวนมากถึงกล่าวแล้วนั้น
 ก็ไม่ควรที่จะเปลี่ยนเป็นชื่อย่ออีกคงจะ
 ทำให้เขาเวียนศีรษะเพราะว่าประเทศไทย
 อย่างที่ท่านสมาชิกสมเกียรติ ผ่องไท
 กล่าวไว้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 ไทยเสด็จเกือบทั่วโลก ทั้งอเมริกาและ
 ยุโรป ก็รู้จักชื่อประเทศไทยอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นเขาพบเขาจึงขอเสนอว่าควรจะ
 ลงมติกันไว้ว่าเป็นชื่อประเทศไทยต่อไป
 นายพลตำรวจโท บรรลือ
 เรื่องตระกูล : ขัญหาที่ว่าควรจะใช้
 ชื่อประเทศว่า "ประเทศไทย" หรือ
 "สยาม" หรือชื่อย่อในทประชุมสภา

นี้ ได้พิจารณากันไปโดย ชัด คืบว่า
 ควรใช้ประเทศไทยหรือสยาม โดย
 เมื่พอตอนเขาใจว่าคงจะไม่มยอช
 ะไร เพราะว่าอย่างไรก็ตามสถานคง
 จะพิจารณาเพียง ๒ ข้อเท่านั้น คือ ว่า
 ประเทศไทยและสยามตกลงกันมาแล้ว
 นั้น ท่านสมาชิกผู้เกียรติก็ได้อภิปราย
 ในแง่ข้อทั้งสองข้อ เป็นมาในทาง
 ประวัติศาสตร์และ ในทางภูมิศาสตร์
 อย่างไม่ก็ตาม โดยเฉพาะกรรมจะได้
 ข้างหรืออภิปรายกันในวณกชยาคะไร
 ข้างในเรองนคศาสตร์ มากกว่าในเรอง
 ประวัติศาสตร์ อภยศาสตร์ กอนชนท
 กรรมจะเรียนต่อสถานกรรมก็ใครจะ
 อยให้คำจำกัดความคำว่าสยามหรือคำว่า
 ไทยไว้ก่อน คำว่า "สยาม" นั้นใน
 พจนานกรมลยบราชภคตศสถาน พ.ศ.
 ๒๔๙๓ หมายความว่าประเทศไทย
 แทน่าเสียควยทไม่ปรากฏที่มาของคำ
 นี้ในพจนานกรมลยบบ่นว่าคำว่าสยามน
 มาอย่างไร ความจริงถ้ามถวค้นคว
 ออกเสกนชยภจะทราบไปว่าคำว่าสยาม
 นมาอย่างไร เพราะเหตุว่าเมอจะเขาค
 ว่าสยามมาแปลว่าประเทศไทยแล้วทมา
 ขงคำกเกิดควมสำคัญช่น ซึ่งมีผลต
 ความคตเห็น คชณะกรรมมาชการจ

ระเทียบวาระ บลวคณกรรมมาชการก
 ลังมายังสถาน ซึ่งกรรมไทยชนทกพ
 มยให้ควมเห็นมว่าคำว่าสยามนมา
 จากคำว่า "ชระยาม" ในนชชกชยอก
 ใถนภาษาชนท แต่จะเท็จจริงประการ
 ไถกกรรมไม่ถายนบ่น เพราะกรรม
 ไถกชยเรยนคคสถานแล้วว่ากรรมไม่
 ใถนท ชกษศาสตร์และเสียใจทวาชพ
 นกรมชองเราไม่ใถนแสดง ทมาชองคำ
 สยามไว้ ซึ่งควจะแสดงไว้ทวช ทนค
 ว่าไทย พจนานกรมลยบราชภคตศสถาน
 พทศศกราช ๒๔๙๓ ก็ให้ควมเห็นไว้
 อยยคถวคชย กรรมใครจะตชทช
 เขามาแต่เพียงว่า ในนชชควมหมาย
 ไว้ว่าหมายควมถึงไทยแห่งประเทศไทย
 ทนชยไปคำว่าคนไทย กรรมไทย
 พระราชภคตศสถาน พทศศกราช
 ๒๔๙๕ ได้ให้ควมหมายไว้ว่าลชท
 สลยชาติไทย แต่อย่างไรก็ตาม ใน
 พระราชภคตศสถาน ลยบบ่น ถึงไทย
 ถลวถงบุคคลชเขามาประกชการชชพ
 ในประเทศไทยเช่น คนต่าง ค้าวเกนค
 ถาไทยประกชคนชงม ควคให้เกย
 ประเทศไทยในกรณพเคมแล้วอชจะไ
 วยการ แปลงชชชมาชไทย ไถควมช
 กรณพเคช ซึ่งมีคถลวถงคนไทยและ

ประเทศไทยไว้ในพระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช ๒๔๘๕ นั้นคือยก คัดไป กระผมจะได้ขอร้องถึงคำว่าไทยและสยาม นั้น พระราชกำหนดกฎหมายแห่งประเทศ ของเราในไทยเคยนำไปบัญญัติไว้ในที่ใด บ้าง ซึ่งทวงว่าท่านสมาชิกสมุหเขยรต ก คงจะได้พบหรือเคยได้ชานกันมาแล้ว เท่าที่กระผมได้ตรวจค้นกฎหมายที่มีอยู่ใน ในมือของกระผมเองนี้ ก็คือกฎหมายตรา ๓ ทรวง ซึ่งสมเด็จพระรามาธิบดี ๑ ได้ ทรงตราลงสอและได้นำมารวบรวมไว้ เรียกว่ากฎหมายตรา ๓ ทรวง มีประมาณ ๑๘-๑๙ ลักษณะด้วยกัน และต่อมา หมอขจรศักดิ์ได้นำกฎหมายตรา ๓ ทรวงนั้น มาพิมพ์เป็นกฎหมาย ๒ เล่ม เรียกได้ ได้กฎหมายเหล่านั้นมาเป็นหลักในทาง กฎหมาย แต่ว่าสูงขึ้นไปกว่านั้น เกินไปกว่า นั้น จะมีพระราชกำหนดกฎหมายของ เราขออนุญาตหรือไปรวมไว้ในที่ใดนั้นก็ไม่ ทราบได้ ไทยเฉพาะกฎหมายลักษณะ สวมเมษสมยศสมเด็จพระรามาธิบดี ๑ ได้ มีการประกาศกฎหมายซึ่งตรงกับท่าน สมาชิกสมุหเขยรตที่กล่าวเมื่อก่อน ก็ได้ ใช้เมืองหลวงนี้เป็นประเทศ กระผมก็ อยากจะขออนุญาตท่านประธาน ได้กล่าว สอนขอคนเกี่ยวกับกฎหมาย ใน

การประกาศกฎหมายลักษณะ สวมเมษสมยศ สมเด็จพระรามาธิบดี ๑ ได้คำว่าให้ตรา พระราชบัญญัติให้พระราชทานกฎ ท้องหลายในแคว้นแคว้นพระนครศรีอยุธยา ได้คำดังนี้ เห็นจะสมกับยกคำดังกล่าว ลงนามประเทศก็ได้เมืองหลวงเป็นหลัก ไทยเฉพาะ อย่างยิ่งคำว่าไทยนั้นผมได้พบ เป็นมาตราแรก อยู่ในกฎหมายลักษณะ สวมเมษสมยศ ในมาตรา ๔ ๕ นั้นบัญญัติ ว่าชายไทยพึงใจเข้าสาวท่านมีได้กล่าวขอ ทำด้วยกันและชายไทยมิได้เข้าชนหมาก ไปให้นายเงินและพ่อแม่หญิงไซร์ ท่าน ว่าชายหากันนั้นนายเงิน และพ่อแม่หญิง ถ้าชายวางหญิงให้เอาเงินทำเป็นค่าตัว ทำเป็น ๓ ส่วน ให้หญิง ๒ ส่วน ให้ ชายส่วนหนึ่ง ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าใน กฎหมายลักษณะสวมเมษสมยศกรุงศรีอยุธยา นั้น ได้นำเอาคำว่าไทยไปบัญญัติไว้ใน เรื่องของกฎหมาย แต่ว่าตามความ หมายกฎหมายความถนมากกว่า ทน คัดไปกระผมได้พบพระราชบัญญัติซึ่งได้ ในรัชกาลที่ ๓ เรื่องเอาไทยแก่ราษฎร ไทย จีน ลาว เขมร แคน ญวนและฝรั่ง ในนั้นเราจะเห็นใช้คำว่าไทยชกเหมือนกัน ในการดำเนินปลอมหรือชอขายเงินปลอม ให้ลงไทยเขมร ข้าราชการ ตคนว

นเป็นต้น ซึ่งชนกษัตริย์ทรงกษัตริย์ในนานาประเทศที่ไซกันฮยเช่นสหรัฐอเมริกาไซฮยประเทศว่าอเมริกา แต่ว่าไซฮยพลเมืองวามเมริกันเหล่านี้เป็นต้น วิสักรว่าถ้าแปลเจตนาของพระมหากษัตริย์ในสมัยโบราณกาลนั้นก็อาจจะมีเจตนาที่จะให้คล้ายคลึงกับนานาประเทศที่ไทยสมัยนั้นก็ต่อกันอยู่และได้ทราบความเป็นมาของในทางประเทศในสมัยนั้น ดังว่าโรกตามคำว่าสยามและคำว่าไทยยังไม่หมดในตอน ทกระดม ไคซ์แจ่มมายังมีเรื่องของกฎหมายที่จะได้ทราบเรียนต่อสถานต่อไปว่าทั้งสองคำในไค้มการเปลี่ยนแปลงมาประการใด ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้นมีที่ประเทศของเราได้เปลี่ยนแปลงการปกครองอย่างใหญ่โตจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ทั้งนี้ในการเขียนร่างรัฐธรรมนูญหรือว่ารัฐธรรมนูญออกใช้ก็คงจะได้มีการตกลงกันอยู่มากในเรื่องการนำชื่อมาใช้ว่าควรจะใช้ชื่ออันอย่างไร ซึ่งกระผมก็ไม่ทราบลงว่าไค้มการตกลงกันแต่ไหน แต่อย่างไรก็ตาม ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรฉบับ พ.ศ. ๒๔๗๕ ก็ใช้ชื่อว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม แล้วก็ได้เฉพาะ

อย่างนี้ในมาตรา ๑ แห่งรัฐธรรมนูญฉบับที่ไค้มขณบัญญัติไว้มีความสำคัญดังนี้ว่า “ประเทศสยามเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกไม่ได้” แล้วก็ได้คำว่าประชาชนชาวสยาม ก็หมายความว่าแสดงให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญฉบับแรกนั้นเราได้นำเอาคำว่าสยามไปประปรังกัน คือไปใช้ในคำสองคำ คำว่าประเทศและคำว่าพลเมืองไม่ไค้มแยกไปจากกัน ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ พ.ศ. ๒๔๘๑ ประเทศของเราได้เข้าอยู่ในเรื่องทฤษฎีอำนาจศาลต่างๆที่จะให้กันไปโดยอำนาจของศาลไทยอิสระ เพราะเหตุว่าสัญญาทางพระราชไมตรีในสมัยก่อน พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้น ท่านสมาชิกผู้แทนกษัตริย์ทั้งหลายคงจะทราบว่าหลักการศาล ในเวลานั้นเห็นประการใด กระผมจะไม่กล่าวถึง กระผมจะกรำบเรียนแต่เพียงว่าในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้น ในการทำหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีคดี การพาณิชย์คดี หรือการเดินเรือคดีกับนานาประเทศปรากฏว่าในสนธิสัญญาทุกฉบับ เราใช้คำว่า “ประเทศสยาม” หรือ “ราชอาณาจักรสยาม” และอย่างไรก็ดี ในทางหนังสือสัญญาอื่นๆ ถ้าได้กล่าวถึงรัฐบาล

ก็ใช้คำว่า “รัฐบาลสยาม” ถ้ากล่าวถึง
พระมหากษัตริย์ก็ใช้คำว่า “พระมหากษัตริย์สยาม” แต่ถ้ามกล่าวถึงอาณา
ที่ก็ใช้คำว่า “ภาษาไทย” ท่านสมาชิกสม
ภยรตจะเห็นได้ว่า คำว่า “ไทย” กับ
“สยาม” นี้ จะเอาไปใช้ร่วมกันเหมือน
กัน แต่ต่างกันก็ขึ้นอยู่กับโดยเฉพาะเมื่อเกิด
สัญญาทางพระราชไมตรีซึ่งได้ทำไว้กับ
นานาประเทศ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ กับ
พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้น ก็ยังมีคำว่า “ไทย”
และคำว่า “สยาม” ไปปน ๆ กัน ซึ่ง
ท่านสมาชิกสมภยรตได้กล่าวไว้ว่า ใน
วงการต่างประเทศรู้จักประเทศสยามค
กว่าประเทศไทย เห็นจะไม่ผิดเพราะว่า
สัญญาทางพระราชไมตรีที่ทำกันไว้กับ
คำว่า “สยาม” ทั้งนี้ ไม่ใช่คำว่า
“ประเทศไทย” เพราะฉะนั้นเหตุเพราะ
รู้จักกัน สมเข้าใจว่า เขาเรียกจากสัญญา
ทางพระราชไมตรีที่เราได้ทำกันไว้กับเขา
นั้นเอง ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ รัฐบาล
ในสมัยนั้นได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่ง
ไทยที่มีคำประกาศอยู่ในรัฐธรรมนูญของรัฐบาล
ในสมัยนั้นว่า ชื่อประเทศไทยเราคือ
หรือประเทศสยามเรา ในเวลาน
ประชาชนได้ใช้ปะปนกันอยู่ บางพวกก็
เรียกประเทศว่า “ประเทศไทย” บาง

พวกก็เรียกประเทศว่า “ประเทศสยาม”
แต่ถ้าใน ส่วนมากประชาชนนิยมเรียกว่า
“ประเทศไทย” และอย่างไรก็ตามเพศ
ที่จะให้คำเหล่านี้ตรงไปเชิงเสียดสีและ
ความนิยมของประชาชน เพราะฉะนั้น
รัฐบาลในสมัยนั้นจึงได้ประกาศใช้
ฉก. ๑ ให้ใช้ชื่อประเทศ ประชาชนและ
สัญญาว่า “ไทย” ดังนั้นขอกำหนดไว้
ก่อนท้ายว่า ไม่กระทบถึงพระราชกำหนด
กฎหมายที่ไทยบังคับได้ไปแล้ว ต่อมาใน
ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ก่อนที่จะจากที่ได้
ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่แล้ว ได้
มีรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยนาม
ประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ไทย
เฉพาะอย่างยิ่ง ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓
ว่า ให้เรียกชื่อประเทศว่า “ประเทศไทย”
และบทแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่น
ซึ่งใช้คำว่า “สยาม” ให้ใช้คำว่า “ไทย”
แทน ท่านสมาชิกสมภยรตจะเห็นได้ว่า
เนื้อหาของรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติม
ข้อประเทศเช่นเหตุให้ชื่อประเทศของ
เราเรียกว่า “สยาม” นั้น ตรงกับ
โดยสิ้นเชิง เพราะรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรฉบับนั้น ถ้าจะกล่าวกัน
ง่าย ๆ เช่นคนก็เหมือนกันว่าตายไปแล้ว
นั้นเอง คำว่า “สยาม” ตายไปไทยนั้น

เพราะรัฐธรรมนูญได้บังคับไปตั้งนั้น แล้วต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ พ.ศ. ๒๔๘๙ พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๔๙๑ และ พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้มีรัฐธรรมนูญประกาศออกใช้เรื่อย ๆ มาในระย ๔-๕ ปีนี้ จะได้ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญนั้น ๆ ใช้ชื่อประเทศว่า "ประเทศไทย" แล้วใช้ชื่อพลเมืองว่า "ชาวไทย" มีคำว่า "ไทย" ไปปนกันอยู่ทั้งประเทศไทยและพลเมือง แต่ว่าในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓ ได้ประกาศยกเลิกรัฐธรรมนูญปี พ.ศ. ๒๔๙๕ แก้ไขเพิ่มเติมพหุศาสตร์ราช ๒๔๙๕ เพราะฉะนั้นคำว่า "ประเทศไทย" หรือ "ประเทศสยาม" ซึ่งบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นก็เป็นอันระงับลงชั่วคราว ในระหว่างที่ได้มีการประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓ ซึ่งใช้ชื่อ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้มีรัฐธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักรออกใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในมาตรา ๒ บัญญัติว่า "ประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกไม่ได้ พระมหากษัตริย์ทรงดำรงตำแหน่งจอมพลไทย" ก็เมื่อหลักกฎหมายหมดยุคนี้ ได้เปลี่ยนแปลงมา ที่สืบทอดมาจากหม่อมเจ้าอินทราธิบดีสงคราม ได้มีรัฐธรรมนูญ

การปกครองแห่งราชอาณาจักร ๒๕๐๒ ดังนั้นในการที่จะใช้ชื่อประเทศว่า "ประเทศไทย" หรือ "ประเทศสยาม" นั้น เห็นว่ากล่าวโดยนัยนั้นแล้ว มีชื่อทางเคยจะใช้คำว่า "ประเทศไทย" เท่านั้น

นายบุญชนะ อดุลยสาร : กระผมรู้สึกว่าการที่จะเรียกชื่อประเทศของเราว่า "ไทย" หรือ "สยาม" ความจริงก็เช่นปัญหาใหญ่ แต่กษัตริย์พระองค์มหากษัตริย์ท่านประธาน ให้โอกาส ได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางอีกครั้งหนึ่ง กระผมคิดว่า การที่จะพิจารณาเรียกชื่อประเทศเราว่าอย่างไร นั้น กษัตริย์พิจารณาได้ในหลายแง่ด้วยกัน หรือถ้าจะว่าในทางวิชาการก็พิจารณา ในทางนิติศาสตร์ก็ได้ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรได้อภิปรายไปแล้ว หรือจะพิจารณาในทางประวัติศาสตร์ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรเป็น นักประวัติศาสตร์ ไทยก็ได้ อภิปรายไปแล้วเช่นเคยก่อน นอกจากนั้นกษัตริย์จะอภิปรายในทางอักษรศาสตร์ ทางจิตวิทยา ทางชีววิทยาหรือทางรัฐศาสตร์ หรืออื่น ๆ ได้สักมากมาย กระผมคิดว่า จะใช้หลักวิชาหรือหลักการอย่างไร ในการ อภิปราย ทั้ง ในการที่จะ

มาใช้ชื่อประเทศไทยนั้น เห็นเรื่องพระคอง
 พิจารณาอยู่มาก ในวาร ธิปไตย ในวัน
 ชนต้น กระผมคิดว่า พิจารณาในแง่ค
 ศาสตร์เสียก่อน ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 คนแรก ในวัน ที่ชน กัโธภีปราย "ใช่" ใน
 ข้างบนว่า ถ้าว่าในแง่ทางนิติศาสตร์แล้ว
 ก็น่าจะชื่อว่าประเทศไทย เพราะว่าใน
 สมัยเมื่อยังไม่มีกฎหมายสัญชาติ และ
 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 รัชกาลที่ ๖ ทรงตราพระราชบัญญัติ
 กฎหมายสัญชาติเมื่อประมาณปี ๒๔๕๖
 นั้น ได้ทรงกำหนดหลักในเรื่องสัญชาติ
 ไว้ว่า ถ้าคนเกิดในประเทศไทย ดย
 หลักรากดินแดนโดยทั่วไปเรียกว่า "ไทย"
 ใหม่สัญชาติไทย หรือถ้าเกิดใน
 เช่น ยิว เวียดนาม ไทย ดยจะเกิดไทยตามก
 ฎใหม่สัญชาติไทย ถ้าเกิดจากมารดาเป็น
 คนสัญชาติไทย ยิวที่ไม่ปรากฏให้ถ
 ว่างสัญชาติไทยด้วย ท่านกัโธภีปราย
 คอไปถึงเหตุผลต่าง ๆ ว่า เมื่อกำหนด
 ไว้อย่างนั้นแล้ว อะไรก็เกินไทยไปหมด
 ประเทศของเราก็น่าจะชื่อ "ประเทศ
 ไทย" ไปด้วย กระผมเห็นว่าเหตุผลท
 ร์อย่างเพียงเท่านั้นคง ไม่น่าหนักพอท
 เราจะต้องใช้ชื่อประเทศเราว่าชื่อ

ว่า "ประเทศไทย" เพราะพระบาทสมเด็จพระ
 พระมงกุฎเกล้า รัชกาลที่ ๖ ได้ทรงพระราช
 ธิปไตย โคลง อมชอเสียง ซึ่งท่านผู้มี
 เกียรติหลายท่าน ได้ยกย่องแล้ว ในพระ
 ราชนิพนธ์โคลงบทนั้น ถ้าอ่านทำให้พินิจ
 พิเคราะห์ที่จะทราบที่แน่นอนกันว่า คำว่า
 "สยาม" นั้นหมายถึงดินแดน ๆ ซึ่ง
 พวกเราท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ในปัจจุบัน
 ส่วน "ไทย" นั้นหมายถึงบุคคลซึ่งอยู่ใน
 ประเทศ และอาจจะเป็นคนเพียงเชื้อชาติ
 กลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่ในประเทศสยาม
 เท่านั้นเอง ไม่มีความหมายเป็นอหังการ
 กระผมจะขออธิบายในเรื่องการพิจารณา
 ในแง่นิติศาสตร์ต่อไปอีกเล็กน้อย ท่าน
 สมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อตรากัน กัโธภีปราย
 คอรว หรือคอรวกกฎหมายตั้งแต่ครั้ง
 โบราณตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาจนถึง
 ปัจจุบันเราจะเห็นว่า ในสมัยที่เราใช้คำ
 ว่า "สยาม" นั้นมีความมุ่งหมายไปใน
 ทางที่จะให้เป็นชื่อดินแดนซึ่งพวกเราท่าน
 หรือบรรพบุรุษอาศัยอยู่ ส่วนคำว่า
 "ไทย" ก็ใหม่หมายถึงคน เชื้อชาติ
 ซึ่งอยู่ในประเทศนั้น รวม ตลอด ถึง โยชน
 ทัศนคติประกอบ เช่นว่าคนไทย หนังสือ
 ไทย ภาษาไทย อะไรอื่น ๆ ส่วน

“สยาม” ก็มาใช้ชื่อในครั้งกรุงรัตนโกสินทร์ในสมัยหลัง ๆ เพราะฉะนั้นในการทศพรพาราณา โดยถก พลัง วิเศษ ในทางนิติศาสตร์มากกำหนด ชื่อประเทศไทยนั้น กระผมเห็นว่าเห็นจะใช้ไม่ได้ เพราะว่ากฎหมายเป็นเรื่องซึ่งรัฐบาลหรือผู้มีอำนาจ ในการปกครอง หรือ สภานิติบัญญัติเห็นสมควรกำหนดขึ้นในสมัยหนึ่ง ๆ ให้ลัดยุคล่วงกักเหตุผล ในโยบายและความเห็นจริง เพราะถก พลัง วิเศษ นั้น ชนมาต่าง ไม่ใช้ ถ้าจะอ้างประวัติศาสตร์กฎหมายหรือ นิติศาสตร์มากอ้างใช้ไม่แรงของประวัติศาสตร์ไม่ได้ ในแง่ของวิชานิติศาสตร์ พระมหากษัตริย์ประเทศไทย กระผมจะขออธิบายโดยย่อ ถึง เรื่อง การพิจารณา ใน แง่ของ ประวัติศาสตร์ คือ ไปตามสมาชิก ผมเคยรู้จัก เช่น นักประวัติศาสตร์ ไทย ซึ่ง กระผม ได้ กราบ เรียน เมตตากรุณา ไชยธรรม และ ไชยธรรมา ให้ลงความเห็น ว่า ความจริงชื่อ “สยาม” นั้นมานานแล้ว และสมัยก่อนคนชาวไทยจะอพยพจากชนบทนี้ไปตั้งบ้านเรือนกัน ที่มณฑลตอนใต้ สิบสอง แคว้น ทั่วเขตนี้เรียกว่า “สยาม” และ “ตะโกลี” ชาวทมิฬในสมัยนั้นหรือสมัยต่อ ๆ มา แม้กระทั้งเคยมีคนเรียก สยาม ตะโกลี หรือ เขมร ลัด

และยังเวลานั้น มาใช้ ไปไกลเกิน ทาง มาสู่ภาคตะวันออกเฉียงใต้ ในตอนเวลากรุงศรีอยุธยาขึ้นมาแล้วก็ใช้ชื่อคน แทนแคว้นว่าสยาม หรือคำพูดท่านคงเคยได้ยิน เพราะฉะนั้น สยามก็เคยใช้มานานแล้ว เพราะผู้คนความคำนึงมา เปลี่ยนชื่อ สยามในเมื่อปลัดท้าวสุภสกล ขอมแล้วมาเป็น สไซทียันนี้ คำสยามนั้น ไม่ได้หายไปจากประวัติศาสตร์ ก็ยังมีมาเรียกชื่ออยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงรัชกาลที่ ๓ ๓ ๔ ก็ยังใช้ชื่อสยามอยู่ และในประวัติศาสตร์หลายเล่ม ซึ่งต่างวงศ์เชื้อสายคนใช้คำว่าไซงม หรือ คำว่า สยาม นั้น เช่น ชื่อของประเทศ ไทย ในต้นพระ การศึกษา เรืองชัยอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเขาถือว่าคนแทนเป็นหลักฐานแทนแคว้นแคว้นนี้เรียกว่า สยาม เขาจึงเรียก สยาม โดยไม่คำนึงถึง คำว่า ตะโกลี คำว่า สยาม ไทย พม่า ญี่ปุ่น ลาว เขมร ตะโกลีอาศัย สยามเรียกว่า สยาม โดย ถก พลัง ดินแดนเห็นชื่อ ของ ประเทศไทย เพราะฉะนั้น กระผมคิดว่า ถ้าจะ เรียก ในทางประวัติศาสตร์เห็นเหตุผล เพราะฉะนั้นขอว่า ควรจะเรียก ว่า ชื่อประเทศไทยของเรานี้ ว่า ประเทศไทย อย่างนี้ ก็กระผมไม่มีเหตุผลที่จะมีความเห็นว่า ไม่ใช้ คำว่า สยาม ตะโกลี หรือ

นลักราทจะคิดว่าเมื่อเขาเรียกมาอย่างนั้น
ก็ควรจะเปลี่ยนไปเสีย เมื่อเขาเรียกมา
อย่างนั้น ก็ควรจะเปลี่ยนไปเสีย และถ้า
ถ้าว่าประเทศสยามจะตั้งตามเคยเป็นเมือง
ชอกของชอมมาตักจน เราจึงไม่ควร
จะกลับไปใช้ชอกอีก อันนี้กระผมคิดว่า
ไม่ใช่เหตุผลที่ สยามนั้น โดยปกติเรา
ถือว่าเกินข้อคนแดน ไม่ใช่ชอกของคน
เราจะเรียกเป็นอะไรก็ได้ ก็จะไปกันจะ
พิจารณาในแง่ของประวัติศาสตร์ก็ เพราะ
ว่ามีหลายท่าน บอกว่า สยามมีความ
หมายไปไม่ตกมี ทางตกมี หรือบาง
ท่านก็บอกว่าไทย มีความหมายไปแต่
ในทางดี คือหมายความว่า เป็นอิสระ
เสรีและเป็นใหญ่ เราไม่ควรจะใช้คำ
สำหรับทางเลทชอกสยาม คิดว่า สยาม
แปลว่า มีความหมายใน ทางดีเหมือนกัน
มีผู้บอก ก็กระผม ว่าความจริงไทย นั้น
นอกจากจะมีความหมาย เป็นขโมย อย่าง
ที่ท่านเสมาชกผมเคยรักโทษชอกมาแล้ว
ถายังแปลไทยข้างอื่นอีก แปลว่าทหาร
ก็ได้ หรือแปลอย่างอื่นอีกได้ แล้ว
แต่ผิดจะแปล เราไปคนหลงฐาน ได้มา
แต่ถึงกัน เพราะฉะนั้นการที่จะใช้วิชา
อักษรศาสตร์ เป็นเครื่องวินิจฉัยก็

ว่าเราจะใช้ชื่อประเทศของเราว่า อย่างไร
นั้น กระผมคิดว่าก็ไม่ควรจะใช้หลักใน
ทางอักษรศาสตร์เช่นเดียวกัน เพราะว่า
จะแปลได้หลายทาง คำหนึ่งอาจแปล
ได้หลายอย่าง กระผมสารจะต่อไปและ
ไทยรักษาหรือและ แลเปลี่ยนความคิด
กับมีความรู้ในทางอื่น เช่นในทาง
ชีววิทยาเฉพาะพวกที่เป็นหมึก หรือเป็น
นายแพทย์ในสมัยปัจจุบัน เขาบอกว่า
เลือดคนไทยนั้น ก็คล้ายกับเลือดของลาว
พม่าและมลายูบางส่วนและเขมร แต่ไม่
เหมือนกันทุกพวกอันนี้เคยถามหรือจน น
แสดงให้เห็นว่าในทางชีววิทยานั้นบุคคล
หลาย ประเทศ หลาย สัญชาติก็ ลาว จะมี
เลือดอย่างเดียวกันได้ เราจะไม่เอาเหตุผล
ในการบอกกล่าว เลือดของเราเนเหมือน
ชาคนนชาคน มาเป็นข้อประเทศ ก็ดูจะไม่
เหมาะ และถ้าว่าคนไทยทั่วไปในเชิง
ผสมพันธุ์นั้น ชาวไทยในสมัยก่อน
อพยพซึ่งอยู่คนใดของประเทศจีน เมื่อ
ไทยอพยพมาอยู่ในแถบแล้วก็ผสมพันธุ์
กับชนพื้นเมืองอื่น ๆ ซึ่งชอกเดิมคือ
พวกชอมและละโว้ และ อาจจะมีเชื้อชาติ
อื่น ๆ อีกผสมปนกันเช่น ชาวไทย
ที่เรียก คว เอง เวลานี้ ก็ เป็น ผด ผสม

ต้นกำเนิดหรือผลสืบมรดกในทางวัฒนธรรม
 ในทางสายโลหิตมาจากบุคคลที่เป็นบรรพ
 บรรพ ของ เรา อาจ จะไม่ เป็น ต้นชาติ ไทย
 ชยทางเคหะ เราจะไปยืนยันรวมเลือด
 ไทย บรรพชน เห็น จะเห็น การ ผสมกัน
 เดียวกันในสหรัฐอเมริกา แม้ว่าเขาจะ
 ใช้ภาษาองฤกษ์เป็นภาษาของเขา คน
 ส่วนมากก็เป็นพวกของ โกลแซกซัน เขา
 ก็ไม่ใ้คงชัดของเขว่าเป็นพวกของโกล-
 แซกซัน ในทางชีววิทยาทางวัฒนธรรมกล่าว
 ปัญหาที่ไม่ มี เราจะไปใช้ชื่อไทย เพราะ
 ว่าโดยการสืบเชื้อชาติ ชาติพันธุ์แล้ว
 ก็เป็นไทย จะ ไปใช้ชื่อประเทศด้วย วัฒนธรรม
 ชาติว่าไม่ เหตุผลอันสมควรเช่นเดียวกัน
 คน ในทางมนุษยวิทยาหรือแอนโทรโฟโลยี
 ซึ่งเราจะพิจารณาไปในทางโง่โง่ หรือ
 ชีววิทยาหรือทาง วัฒนธรรมของบุคคล
 ก็อาจจะทำให้ในทางมนุษยวิทยา ผู้
 ล้นไร้เชื้อชาติในทาง ชาติพันธุ์ วัฒนธรรม
 ชาติพันธุ์ของไทยมาแต่โบราณ นักสัตว
 ยางคน ซึ่งเห็นตัวคนเมืองไทย ที่ท่องเที่ยว
 ไปในดินแดน ซึ่งเห็น ชาว อานวริท ลาว
 เวล่าน และเห็นช) ขน โย้ เขา ได้
 อธิบายชี้แจง ให้กระผมฟังว่า ในทาง
 มนุษยวิทยาหรือที่เรียกว่าแอนโทรโฟโลยี
 นั้น ความเป็น อยู่ของพวกลาวหรือ

เขยกว่าแทน ไทย ทางตอนเหนือ) ขน
 ไปคล้ายคลึงกันมาก มีความเป็น อยู่
 คล้ายคลึงกัน ส่วนชาวไทยซึ่ง อยู่ใน
 ประเทศไทยขณะนั้น ความรู้สึกนึกคิด
 วัฒนธรรมหรืออะไรต่าง ๆ ได้ถูกถ่ายทอด
 ไทยวัฒนธรรม ของ ชาว ต่าง ประเทศ
 ทางยุโรปและอเมริกา ก็เปลี่ยนแปลงไป
 มาก เพราะฉะนั้นเราจะเขาสาเหตุของ
 ความ มนุษย วิทยา เรา มีเชื้อ ชาติ ไทย มี
 วัฒนธรรมไทย เขา มา สังเกต จะ ไม่ ได้
 เพราะ ว่า วัฒนธรรมของไทย ในขณะนั้น
 เปลี่ยนแปลงไปและ ส่วนพวกลาวหรือ
 พวกไทยทางตอนล่าง อยู่ในวัฒนธรรม
 พวกคนสีดหรือคนเมืองประเทศจีน
 มลายูมานานแล้ว เขาจะรับเอาวัฒนธรรม
 ของเขาในทางมนุษยวิทยา ไว้ได้เป็นอัน
 มาก มีอีกทางหนึ่งซึ่งควรจะพิจารณา
 ก็คือในทางจิตวิทยา ในทางจิตวิทยา
 วัฒนธรรมกับแรงก ใจในสิ่ง แ่ง ทั่วกัน
 วัฒนธรรมในแง่ที่ว่า คนไทยในขณะ
 นั้นรับเอาวัฒนธรรม ประเทศสยามหรือไม่
 หรือต้องการมองว่าประเทศไทย อัน
 นี้เป็นการกล่าวที่ จะตอบ ได้ กระผมได้
 เห็นมาแล้ว ก็ไม่แปลกเปลี่ยน ความศกตภาพ
 เป็นนิจจิตวิทยาทางคน ก็ให้ความเห็นว่า
 วัฒนธรรมจะ สำร วจ ความศกตภาพ ของคน

ที่เรียกว่า มัสญิดไทย ในปัจจุบันว่า
 ครัวจะ ใช้ชื่อประเทศไทยหรือชื่อประเทศ
 สยามนั้น เห็นจะดีกว่ามาก เว้นแต่จะ
 จะ มีการ สำนวน ให้ถูกต้อง ความเข้าใจ การ
 ทางวิจัยเสียก่อน กรมธรรม์ราชการพิเศษ
 ระบุถึงความ คัดเห็น ของประชาชน อยู่ใน
 เรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน แต่ ไทยตก
 จากอิทธิพลไทยระเขยชอชงคช ใน
 ลานาเวท ทรราชานาถ ในการที่จะ สำนวน
 ความคึกคึกเห็นของประชาชน ไทยโดยทั่ว
 เพราะฉะนั้นเหตุที่ควรจะแนะนำคือ คนไทย
 ชื่อคือ สยามหรือชื่อไทยนั้น กรมม
 ติความเห็นการราชการ แต่ที่ทางไรก็ตาม
 ในเมื่อเราไทยปกครองกันทุกที่ต่าง ๆ
 ในท้องถิ่นต่าง ๆ ที่เรานั่นคนสิ่งหรือ
 ภาคใต้ และประชาชนที่ อยู่ทางภาคอีสาน
 สวรรภาคนั้นแล้ว กรมมกลการราชการ
 ถ้าเราจะคอยสักความจริงได้ว่า บุคคล
 ต่าง ๆ ที่อยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ เหล่านี้
 ถ้าใครมีการ ศึกษาแบบฝรั่งนั้นและ อยู่ใน
 เมืองมณฑลซึ่งจะมาหาคนอยู่ในเมือง
 ในโรงงานหรือในสถานราชการ ความ
 รู้สึกที่จะใช้ชื่อไทยนั้น มีอยู่ เป็นอันมาก
 แต่ ว่าถ้า ไป ตาม พวกเขาเองซึ่งอยู่ตาม
 บ้านนอกในหมู่บ้านเล็ก ๆ ซึ่งมีจำนวน

เพียงสักห้าหมื่นหลังคาเรือน ถ้าหาก
 ราชการจะกำหนดว่า นาย เรืองพนาภค
 มาก แล้วชื่อประจำการตรง ถ้าจะขยาย
 ความต่อไปอีก ในจำนวนพลเมืองซึ่ง
 ประเทศซึ่งมีอยู่ในจำนวน ๒๕.๖ ล้าน
 คนความการสำรวรคงสักหลาย ล้าน
 ศล้านถึง ๘ ล้าน ภาคเหนืออาจจะเห็น
 ๘-๕ ล้าน แล้วอีกในจังหวัดภาคใต้
 อีกประมาณ ๑ หรือ ๒ ล้าน เพราะฉะนั้น
 คนที่ชื่อภาคกลาง และภาคอื่น ๆ ที่กล่าว
 มาแล้วชื่อไทยแน่นอน คงมีอยู่ประมาณ
 ครึ่งหนึ่งของจำนวนทั้งหมดเท่านั้น แต่
 ถ้าเราจะคิดรวม ๆ กันทั้งหมด ประชาชน
 ในประเทศไทยนี้ ก็ไม่โตม เชื้อชาติ ไทย
 ไทยบริสุทธิ์คงครึ่งหนึ่ง หรือ แหม่นครึ่งหนึ่ง
 หนึ่ง ในสี่ กรมมกลการจึงสงสัยอยู่เป็นอัน
 มาก ในแง่จิตวิญญาณ กรมมจึงคิดว่า
 เป็นการยาก ที่ เรา จะ เข้าใจ ความ รู้สึก ของ
 ประชาชนมาแบ่งแยก แต่ว่าครัวจะ ใช้
 ชื่อว่า ประเทศ สยาม หรือ ประเทศ ไทย
 กรมม มี อีก ข้อ หนึ่ง ซึ่งเห็น สัก สักตาม
 กรมมมีความคิดคือว่า กรมมมา
 รัฐบาลรวมศูนย์นั้น ศักยภาพมหาศาล
 พลังของประเทศ เห็นหลักในภาคปกครอง
 บ้านเมืองซึ่งเราต้องการให้ตั้งอยู่ ใน

ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงแก้ไข นาน สักท
 ษณานใด ๆ ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
 ทางการเมืองหรือราชการศาสตร์ การตั้ง
 ศาลประเทศก การตั้งศาลชั้นศาล
 เราควรระมัดระวังว่า การรัฐศาสตร์เป็น
 หลักเกณฑ์เดียวกัน ถ้าเราจะของกฎหมาย
 เกษรณเรองการการ การการระหว่าง
 ประเทศ การการการหรือคน ๆ เรา
 ควรจะถือหลัก ในทางเศรษฐกิจ ศาสตร์เป็น
 หลัก ถ้าเราจะกฎหมายเกี่ยวกับ
 ศักษา การสาธารณรัฐ เราต้องคิด
 หลักวิชาในทางสังคมศาสตร์เป็นหลัก
 แนวคิดของ การรวมของกฎหมาย
 ใหม่ ใครที่พูดว่าประเทศไทยจะ
 วมรวมกันไม่ได้ว่า ประเทศไทย หรือ
 ของประเทศไทยก็ตามเป็นกฎหมายที่
 เกี่ยวการเมือง เกษรณการปกครองและ
 เกี่ยวกับรัฐศาสตร์ เพราะฉะนั้นการ
 จะชอกราชเรียนหลัก ของประเทศไทย
 จำเป็นที่จะขอเรา หลักวิชา มากราชเรียน
 เห็นว่าเพื่อประโยชน์ในการที่จะ
 เมตกฎหมายรัฐศาสตร์เป็นกฎหมายที่
 เกี่ยวกับรัฐศาสตร์หรือทางการเมือง เรา
 ควรจะถือหลักในทางรัฐศาสตร์เป็นสำคัญ
 กว่าอย่างอื่น ๆ ในเชิงคณระเบกของ
 ให้กำหนดว่าใช้คำว่า "ประเทศไทย"

หรือ สยาม หรือชอน การรวมช
 กรายเรียนเสียก่อนว่าความหมายของ
 ประเทศนั้น ถ้าเราให้ตรง ๆ ว่า
 คนที่ ความหมายเหมือนกันหนึ่ง ถ้า
 ประเทศตรงกับคำว่าสเท หรือรัฐ ก็มี
 ความหมายอีกอย่างหนึ่ง จะชอกราช
 เรียนเพื่อทราบ เช่นในประเทศใน
 ทอม หรือสหราชอาณาจักรมันยอม
 ปรองดองกับประเทศ เช่น อังกฤษ
 สกอตแลนด์ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ
 ประเทศอังกฤษหรือสหราชอาณาจักร
 สกอตแลนด์ หรือเวลส์ก็ ไอร์แลนด์
 เหนือก็ ความจริงเป็นประเทศเป็น
 วมกันแล้วแต่เดิ แต่เราว่าใน
 เดท อังกฤษ (United Kingdom) สำน
 ฝรั่งไทยเราก็จะเรียกว่า "ประเทศ"
 ไปปนกับคำว่า "รัฐ" เพราะฉะนั้นการ
 ติว่า ในหนังสือเราตั้งชื่อประเทศไทย หรือ
 สยามแทนการตั้งชื่อรัฐ ไม่ได้ตั้ง
 ประเทศคล้ายกับชื่ออื่น ๆ ไป เพราะ
 ประเทศนั้นหมายความว่าเฉพาะคน
 คนที่อาศัยกันเท่านั้น อย่างขอ
 ของเราเรียกว่าประเทศขบขัน ๆ
 ขบขันไม่โตเกินเอกราช ไม่ขอ
 ขงคนเอง โลกนี้เราท ประเทศ
 ปรองดอง หรือ เพียง คน
 วมกันกับบุคคล

ที่อาศัยอยู่ ส่วนรัฐประภคช่วยกันแทน
บุคคลที่อาศัยอยู่ เดกราชและลัทธิไทย
ด้วยสิ่งอย่างประกอบกัน แต่เพราะว่า
การอธิบายในวันก่อน และวันนี้และตาม
ความเข้าใจของทั่วไป แม้แต่ในวงการ
ศึกษาก็เข้าใจว่าประเทศไทย เพราะ
ฉะนั้น ในการอธิบายของ กระผม ก็ จะ
พยายามอธิบาย ไปใน ความหมาย ที่ ว่า
ประเทศไทย ในรัฐที่เราเรียกว่าสเทศ
นั้นตามปกติตามเนชั่นหรือประชาชาติตาม
มา และคนที่เห็นบุคคลในเนชั่นหรือ
ในประชาชาตินั้น ๆ เราได้คำว่า
"สัญชาติ" อย่างประเทศไทยเราเรียก
ว่าสัญชาติไทย ประเทศสเทศเราเรียก
ว่า สัญชาติสยาม และคนที่เบ็นสัญชาติ
สยามนั้น ความจริงมี หลาย เชื้อชาติ
ด้วย กัน ใน ประเทศไทย เช่น ลกจกกรม
แต่เรายังคงเรียกว่าไทยเรียกว่า ไทย เรียก
ว่าลูกจกไม่โต อย่างเนชั่นอื่น หรืออาจ
จะเห็นเชื้อชาติอื่น ๆ กฎหมายก็ยังคงยกมา
บอกมากองเวลาที่ว่าเชื้อชาติไทย เรียกว่า
เชื้อชาติอื่น ๆ ไม่เกี่ยว แต่ความจริงตาม
เชื้อชาติ หรือคำว่า เชื้อ (Race)
นั้นในทางวิชาการเขา ก็ แบ่ง เป็นใหญ่ ๆ
เพียง ๓ ประเภทเท่านั้นเอง ก็คือว่า
คือเชื้อฮอยตัส คือจะเป็นพวกตรงผวขาว

จกมกโคงหัวหรืออะไรต่าง ๆ เหล่านี้ แล้ว
ก็มอง โกลดยท ก็หมายความว่าพวก
ผวเหลือง พวกพวกทางตะวันออก รวม
ทั้งไทยจีนต่าง ๆ ด้วย แล้วกันกระชัยก็
พวกผวดำหรือผวต่าง ๆ เหล่านี้ เชื้อชาติ
ต่าง ๆ เหล่านี้ยังแยกกันเนชั่นเชื้อชาติ
อื่น ๆ คือไปเอาเรียก มาซิมเรช(Sub-Race)
คือความเนชั่นเชื้อชาติ โดยการเข้ศชาติมอง
โกลดยทของทางตะวันออก ในประเทศ
ไทยก็ถือว่าเนชั่นเรช คือความเนชั่น
เชื้อชาติหนึ่งเนชั่นเชื้อชาติไทย เนชั่น
เชื้อชาติลาว เนชั่นเชื้อชาติเขมร พม่า
หรืออื่น ๆ อีก อย่างที่ใครเขาเรียนมา
แล้วในตอนนี้ ทกกระผมก็ขายเรียนเรช
เชื้อชาติอื่น ก็เพราะเหตุว่าเนชั่นเรช
ซึ่ง ในสมัยที่ เปลี่ยนแปลง คือจากประเทศไทย
ไทยนั้น ได้เข้าไปใช้ ใน การ ที่เปลี่ยน ชื่อ
ประเทศไทยเป็นไทย ไทย ถูกลกเจช
ชาติเป็นเอกเทศ ในทางลกยทชาวรัฐ-
ศาสตร์เราลชว่า ลกยทเรช เรียกว่าลช
อย่างไรเนั้น ไทยก็ลกยทลกยทเนชั่น
ข้อต่อคนเนชั่นเนชั่นสำคัญ ท่านลชมาบอก
ผมเคยเรช ๒-๓ ท่านไทยอธิบายมาแล้ว
ว่าคนเนชั่นเขาเรียกว่า สยามมาแต่ ไทย
แต่เรช ถ้าไมเราลชเรชลกยทไทยเรียกว่า
ไทย ไปยังคนเรชเรช โทมนะอย่างเนชั่น

การผัน ความจริง ที่คนเรานึก หรือการ
 วนใจอยู่ต่างต่าง ๆ) กระผมคิดว่าถ้าเรา
 ชาติยศของเท็จจริงเป็นหลักใหญ่ เราเอา
 ชาติไทยมา ไม่ใช่อะไร มา ได้เลย คนมาก
 แต่ถ้าวัดเอา เหตุ ผล ส่วน ขว หรือ
 ความรักใหญ่ไม่สูง ไ้ ประกอบ ด้วย แล้ว
 การวนใจกันเป็นนัยอย่างหนึ่ง เพราะ
 ฉะนั้น ประเทศสยามก็ จึง ไทยเกิดคน เป็น
 ไทยในสมัยนั้น ไทยเกิดผลที่เราเรียกลัทธิ
 (racialism) หรือลัทธิชาติชนนิยม
 เป็นสำคัญกว่าอย่างอื่น การรักชาติไม่
 ชาติชาติ เป็น ไทย ก็คงรัก ให้เขาเป็น ไทย
 การรักชาติความเขาเกินลูกหลานแต่เขามอง
 ชาติสยามก็ ไปยังคนเขากว่า มเชื้อชาติไทย
 และเป็นสัญชาติไทยไปทั่ว สักต่าง ๆ
 เหล่านี้กระผมคิดว่าไม่น่าจะถูกตั้ง ติ ได้
 นึก อย่างที่กราบเรียนมาแล้วอีกประการ
 หนึ่งอย่าชักชวนว่า การกระทำของ
 ชาติประเทศ ของเรานั้น อย่างไร นั้น ควร
 จะละเลิกทั่ว ๆ ไปก็เห็นดีเขาใจแล้ว
 ของคนนอกชาติที่ลัทธิคนแก่เรา ทั้ง คำว่า
 เชื้อชาติ ไว่ต่างหาก ส่วนสัญชาตินั้น
 ชาติคือยกย่องการรัฐ คือถ้าเป็นประเทศ
 สยามก็เรียกว่าสยาม ส่วนคนไทยหรือ
 คนลาวหรือลูกหลานหรืออื่น ๆ ในประเทศ
 ไทยกับเชื้อชาติต่างที่เรานี้ คง ไม่สามารถ

จะเลิกได้สัญชาตินั้น อาจระ คือกกฎหมาย
 บังคับเขาไว้ให้เป็นคนอย่างนั้นอย่างนั้น แต่
 เชื้อชาตินั้นจะออกกฎหมายบังคับเขา ๆ ก็
 พึงมีความรู้สึกว่าเขาเป็น เชื้อชาติ นั้น เชื้อ
 ชาตินี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคนหนึ่ง
 ได้กล่าวไว้ด้วยว่า การตั้งชื่อประเทศ
 สยามนั้นทำให้เกิดความแบ่งแยก นกระผม
 รู้สึกว่าเป็นความจริงอย่างหนึ่ง แม้แต่
 ผลของการยกย่องเร็ว ๆ นี้ซึ่งถูกประหาร
 ชาติไทยไปก็ ให้อ้อ เขาเห็นเป็น หลักไทยไป
 ติงชกยักระชาคนเสียใจเขลาไร้การ คติษา
 ให้เขาใจผิด ถ้าเราใช้ข้อเสียว่าสยาม
 รัชกาลที่ ๖ ได้ตั้งตั้งชื่อใหม่ เพราะ
 ทุกคนในประเทศสยามก็เห็นสยาม มี
 สัญชาติสยามแล้วจะมีเชื้อชาติอะไรนั้นก็
 เห็นออกอยู่แล้ว ในบางประเทศเท่าที่
 กระผม สังเกต ที่ ประเทศ ใน ทุน กระผม
 หมายความว่า (๖) ที่ใช้ชื่อเชื้อชาติเป็น
 ชื่อประเทศนั้นย่อมมีปัญหาราชนหลายอย่าง
 เฉพาะ อย่างนี้ ในเรื่องการแบ่งแยก หรือ
 ในเรื่องการแบ่งแยกอย่างพม่า ในพม่า
 ก็มีมอญ มีพม่า และคนเชื้อชาติอื่น ๆ
 อยู่ร่วมกันแล้วก็เรียกว่า ยูเนียน ออฟ
 เบงกอล (Union of Burma) โดยเขา
 ด้ยว่า เบงกอล หรือ พม่า นั้น เป็น เชื้อชาติ
 ใหญ่กว่าชาติอื่น ซึ่งควรจะนำ เชื้อชาติ นั้น

ทั้งหมด เพราะฉะนั้นความแตกต่าง
 ในประเทศพม่าจึงยังมี คนเข้ามา
 คัดลอกอย่างประเทศมลายู ก็ลักษณะแหละ
 ในประเทศมลายูตามผลแรง กระผมจำ
 จำนวน ไม่ได้แน่นอน แต่ว่าภาวการณ์
 ระหว่างคน ทมิฬเชื้อสาย มาเลย์กับคนเชื้อ
 สายจีน สองพวกจะมีความรู้สึกแบ่งแยก
 และความคิดเห็น อาจจะมี ขัดกัน อยู่ เสมอ
 ก็ เพราะว่าใช้คำความภาษา ซึ่งเช่นชื่อ ของ
 คนชาติหนึ่ง คนหนึ่งผลอย่างอื่น อีกที่
 จะขอกราบเรียน ได้ในนี้ แต่กระผม
 ใคร่ขอสรุปว่า ถึงอย่างไรก็ตาม เราจะใช้
 คำว่าสยามหรือชื่อของประเทศไทยก็ตาม
 แต่กระผมก็ยังเป็นไทยอยู่ เป็นคนชาติ
 ไทยและสัญชาติไทย การที่จะวินิจฉัย
 ว่าจะอะไรผิดอะไรถูกนั้นในการปกครอง
 หรือใน วิชาการทาง ปกครอง ก็ถือว่า ไม่
 ควรจะถือ ไม่มีอะไรผิด ไม่มีอะไร
 จะถูก แต่ว่าเราจะต้องพยายามแก้ไข
 เรียบ รุ ไปให้ทุกสิ่งเท่าที่ระดับได้ ถึงเรา
 จะใช้ชื่อคำว่าประเทศสยาม กลย่ไป ใหม่
 อย่างที่เคยทำ กระผมคิดว่าไม่ผิด
 หรือเราจะลงมือว่า ใช้ชื่อประเทศไทยก็
 ไปกระผมคิดว่าไม่ผิดเช่นเดียวกัน อัน
 นี้ ก็ เป็นเหตุผล ซึ่งเราควรจะพิจารณา

ไปตามยุคตามกาล การที่เราเคยเปลี่ยน
 จากประเทศสยามเป็นไทยมาแล้วก็ไม่ได้อ
 หมายความว่า เรา จะ กลย่ไป เปลี่ยนชื่อ
 สยามอีก ไม่ได้ เราควรจะเห็นเหตุผลใน
 ทางวิชาการและอื่น ๆ เปลี่ยนแปลงกลย่
 ไปอีกก็ได้ ถ้าเราเห็นเหตุผลสมควรคงที่
 ในคราวเรียนแล้ว การที่จะเรียกชื่อ
 ประเทศหรือรัฐของเราอย่างไรนั้น ใน
 รัฐธรรมนูญหรือรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมาย
 ที่วางด้วยถาวรเมือง การปกครอง เราจ
 ควรใช้วิชารัฐศาสตร์เป็นหลัก กระผม
 จึงขอสนับสนุนว่าเราควรจะใช้ชื่อประเทศ
 ของเราประเทศไทย

หลวง ประภอนันตสาร :

ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับสมาชิกสมุหกระษัตริย์
 อภิปรายคนแรกว่า ในกรณีที่
 เราจะพิจารณาปัญหาว่าในรัฐธรรมนูญซึ่ง
 เราทำลงวางขึ้น ประเทศจะชื่อสยาม
 หรือไทยเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่ง และ
 เป็นปัญหาที่ สภา ชกแห่ง สภานิติคนมี
 หน้าที่ต้อง ใช้พิจารณาอย่างหนึ่ง เพราะ
 ว่าชื่อประเทศนี้ ได้มีการพิจารณากัน มา
 แล้ว และการพิจารณาดังนั้นอาจเป็นจริง
 สกหลายก็ได้ อย่างที่ท่านว่าในข้อนี้ข้าพเจ้า
 เห็นพ้องด้วย ดังที่ข้าพเจ้าเคยเขียน

นักหนาไม่ใช่ว่าจะวิตกว่าจะใช้สยามเป็น
 การมัตหรือไทยแทนการมัต แต่ข้าพเจ้า
 วิตกว่าหากสถานที่ลงมัต จะใช้สยามแทน
 จะใช้ไทยแทน ด้วยเหตุผลซึ่งใช้ไม่ไทย
 เหตุผลคือ) แล้วจะยกจะชนชื่อว่าสภา
 ของเราจะใช้ชื่ออย่างนั้นค่างนด้วยเหตุ
 ผลคือ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ในประวัติศาสตร์
 นักภาควิชาศาสตร์หรือแม้แต่นักศาสตร์
 ข้าพเจ้าก็ไม่น่าจะอ้าง ว่ามีความชำนาญ
 อะไร เป็นแน่แท้หนังสือกฎหมายเท่า
 นั้น แต่ว่าจุดสำคัญที่ข้าพเจ้าอยากจะ
 กราบเรียนท่านประธานนั้นว่า การขอไปราย
 ข้าพเจ้าส่วนใหญ่ที่จะกล่าวต่อไปซึ่งอาจ
 จะยาวสักหน่อย ก็คือขอประธานไทยแต่
 ว่าเพื่อจะขอ โยภาสภากว้างเรียนกับสมาชิก
 ว่าคำอภิปรายของสมาชิกท่านใดหรือ
 แม้แต่คนท.เคยพุดกันนอกสถานที่ว่าเหตุผล
 ควรเป็นสภารหรือควรเป็นไทยนั้น มีอะไร
 กันข้างและ ในทวรคนๆข้าพเจ้าเห็นว่ามี
 ถูกประการใด เพราะยังฟัง) แล้วทั้ง
 นอกสถานที่ ในสภาควรประหนึ่งว่า ถ้าใคร
 เห็นว่าสยามแทนส่งที่ควรใช้ คำว่าไทย
 ก็เป็น เรื่อง เสียหาย ใช้ไม่ได้ ไปเสียเลย
 ทีเดียว และไทยลยกัน ฝ่ายที่เห็นว่า
 ควรใช้ไทยก็ว่า คำว่าสยามนั้น ใช้ไม่ได้
 เห็นคนๆมาสาธยายว่าถ้า มนแทนเจตนา

ชาวต่างชาติ คนต่างต่างต่างต่าง
 เรียกประเทศ ของเรา หรือ คน ของเราว่า
 สยามในความหมายที่ไม่คงที่) ดังก
 ข้าราชการ ข้าราชการต่างประเทศ
 พงศาวดารราม เขมร หรือพม่ารามม
 อะไรก็ไม่ทราบ เช่นท่านของว่าชาวสยาม
 เป็นคนขี้ สำหรับขอมเขมรไปเป็นทาส
 หรือใช้เป็นทาสอะไรนั้น ขอนข้าพเจ้า
 แล้วข้าพเจ้าสลดใจ ก็จริง อย่างที่ท่าน
 สมาชิกท่านหนึ่งว่าคนต่างต่างต่าง
 คนอะไรเหล่านั้น ที่ไม่มีความหวัง
 ต่อประเทศไทยและเสาค่าสยามไปว่าเสีย
 สาคเสียเทเสีย ทำไมเราไปรับเอา เรา
 ต้อง ถัด ว่าคำกล่าวเช่นนี้เป็น คำกล่าว
 แกล้ง เขายางทกมีเหตุผลควรที่จะเกลียด
 ชังเรา เราไปทำอะไรเขาบ้างในครั้ง
 โยวาท เราทุกคนก็ทราบอยู่ทั้ง) ที่เรา
 มีเหตุผลควรกระทำหรือไม่ก็ตาม) เขาก็
 ไม่ซอก เมื่อไม่ซอกเขาก็จะเขียนสาค
 อะไรสักปรกมาให้เราดีกว่า ไม่ใช่เรื่อง
 ที่เราจะไปรับเอา ถ้าเราไปถ้อยว่าชาวต่าง
 ชาติมาเขียนเรื่องของเราเมืองไทย ประวัติ
 ศาสตร์เมืองไทยเป็นถูกต้องไปหมดแล้ว
 นั้นแหละไทยเราจะกลายเป็นคนขี้จริง)
 เพราะว่าเราไม่มีอะไรของเราเอง เรา
 ไปเสียดเขาถ้ากระนั้นแล้วพระเจ้าแผ่นดิน

ของพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเรามีต้องไป
 เชื่อมมาการเรตคนเล่นคนหรือ ข้าพเจ้าคิดว่า
 คนไทยทุกคนทราบกันว่าพระราชกรณียกิจ
 พระเกียรติคุณพระเกียรติยศแห่งพระบาท
 สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมีเพียงไร
 เป็นวีรกรรมเป็นมหาบรมเพียงไร เราไม่
 เถออย่างไหนควรถึงแผ่นดิน ไอรแผ่นดิน
 นี้โลกคิดทำไมเราจะไปเชื่องพงสาวตาร
 ต่างประเทศที่ชาวสยามเห็น คนที่เป็นทาส
 อะไรเช่นนั้น ในบ้านกลบถนกับคนว่า
 ไทย คำว่า "ไทย" เป็นชาติจขโมย
 อะไรเหล่านั้น นึกอีกเป็นเรื่องของคนต่าง
 ชาติว่าเราก็คงไม่ควรเอาใจใส่ เช่นเดียวกับ
 กันเวลาที่ทราบว่าไทยเรามาจากไหนเรามี
 ความภูมิใจ ในเชื้อชาติของเราเพียงใด
 เราทราบดีอยู่ดี เพราะฉะนั้นในการที่เรา
 จะพิจารณาคำว่า "สยาม" กับ "ไทย"
 นี้ไม่ควรเอาความคิดเห็นของคนชาติอื่น
 มากกล่าว เขาจะนิยมหรือไม่นิยม เขา
 จะเรียกไทยไม่ไทยจะค้าน ถกไม่อ่าน ถก
 ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของ
 เราควรพิจารณาว่าอะไรถูกผิดอย่างไร
 และสมควรอย่างไรเท่านั้น ข้าพเจ้า
 กราบเรียนท่านประธานเสียดไทยได้
 ว่าสมมติหนึ่ง ข้าพเจ้าเองก็เคยมีความคิด
 อย่างที่ท่านเสียดไทยที่ปรากฏในทางบ้าน

สยามมีความกตถยายน ข้าพเจ้ามีความ
 คิดไปในนึ่งก็คล้ายกันไปในเรื่องวิชาสตร
 ติบางเวลาถ้าเรลก็ประเทศสยามก็ดกเห็น
 ชื่อของคนแต่ก็ไม่เห็นเรื่องนิสัยใจของ
 คนเชื้อชาติต่าง ๆ หมดในแผ่นดินที่เรา
 เรียกประเทศไทย เวลานั้นหรือเรลก็ว่า
 ประเทศสยามมีกตถยายน ข้าพเจ้าเคย
 คิดถยายนจริง แต่คราวนั้นมาขคนกลาง
 ล่วงเลยมาเกินเวลาถึง ๒๒ ปีแล้วที่เรา
 ใช้ประเทศไทย ข้าพเจ้าเคยเห็นเหตุการณ์
 ใน ๒๒ ปี ข้าพเจ้าก็มองไม่เห็นว
 ติบุญในวิชาสตรก็ถยายนนั้นเป็นความ
 จริงเราใช้ประเทศไทยมา ๒๒ ปีมีอะไร
 ร้ายแรงเกิดขึ้นเพราะเหตุเราใช้ประเทศ
 ไทยอย่าง ข้าพเจ้าเห็นไม่มีการขคนคิด
 แบ่ง แยกกันแต่คนก็กระขโมย จะปล้นกัน
 แต่คนของเราไปให้เพื่อนบ้านหรืออะไร
 เหล่านั้นไม่ไว้เพราะเหตุเราใช้ประเทศไทย
 แน่ พวกนั้นก็คิด แยกกันแต่คนไม่ไว้
 เพราะว่าถยอยากจะเป็นสยามแน ข้าพเจ้า
 ขยอกจะขบ สยามเราต้องขยอกไว้ขยอก
 อย่างนั้นแล้วถยอยากประเทศสยาม คน
 ชาติต่าง แยกกัน ถยอยากขยอก ไปใช้ถยแล้ว
 เป็นพวกที่มีถยอกใจสั่ง เป็นพวกถยอกกัน
 ขยอกถยอกกันจนจากต่างชาติ เป็นพวกที่
 เราเรียกถยอกเฟ้นนาถย (Faction) ถยอก

ในการเมืองอะไรเหล่านั้น ไม่ใช่ใช้มติ
 สติสัมปชัญญะสมบูรณ์เลย ข้าพเจ้าคิดว่า
 ว่าไม่มีหลักฐานอะไรไปว่าชาติตนแบ่ง
 แยกกันแน่นอนเพราะเหตุเราเปลี่ยนชื่อประ
 เทศ เพราะฉะนั้นในเรื่องที่กล่าวเราเปลี่ยน
 กลไกแล้วแล้วแล้วแล้วแล้วแล้วแล้วแล้ว
 เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติจะ
 ศึกษานานข้าพเจ้าคิดว่ากราบเรียนท่านประธาน
 ว่าข้าพเจ้ายังปลงใจเฉยไม่ปลงเสียแล้ว
 หนึ่ง ๗) ที่ข้าพเจ้าเคยคิดไปอย่างนั้น
 สมัยหนึ่ง ตามที่มหานิติศาสตร์บัณฑิต
 ได้กล่าวไว้ในหลักฐานนิติศาสตร์และได้
 กรุณาให้ชัดเจนจริงๆว่าเราควรจะเปลี่ยนชื่อ
 ประเทศเป็นลำดับมาอย่างไรนั้นข้าพเจ้า
 ขอโอกาสเต็มขอเสริมกับเล็กน้อยพิเศษ
 ประกอบความวินิจฉัยของท่านสมาชิกซึ่ง
 โปรดอย่าหาว่าข้าพเจ้าหมิ่นสติปัญญา
 แต่อาจจะไม่ได้ติดตามเหตุการณ์หรือข้อคิด
 ความแล้วลงไป ข้าพเจ้าขอโอกาสที่จะ
 ทวนความรำลึกครั้งหนึ่งว่าเป็นมาอย่างไร
 และในการทวนความจำนั้นจะให้เห็นว่าที่
 ประชาชนชาวไทยบางส่วนรู้สึกถึงเหตุ
 คำว่า "ประเทศไทย" ข้าพเจ้าไม่ได้
 หมายความว่าในสถานที่ เพราะว่ามีสถานที่
 ยังไม่ได้เรียงเคียงกันด้วย เช่นบางหมู่บาง
 เหล่าก็เรียกกันด้วยคำว่า "ประเทศไทย"

ทีเดียว เพราะเหตุอะไรเรื่องเกินมากคือว่า
 เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒
 ได้มีประกาศรัฐนิยมว่าทั่วทุกเขตประเทศให้
 เรียกประเทศของเราว่า "ประเทศไทย"
 โดยอ้างเหตุว่า ชื่อประเทศนั้นเรียก
 เป็นสองอย่าง เรียกสยามก็เรียก เรียก
 ประเทศไทยก็เรียก แต่ประชาชนนิยม
 เรียกไทยมากกว่า จึงเห็นการสมควร
 ใช้ตามความนิยมของคน คือให้เรียก
 "ประเทศไทย" รัฐนิยมฉบับนั้นได้
 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่มีผล
 เป็นกฎหมาย เพราะไม่ได้ประกาศใน
 แลนกกฤษฎีกา ไม่ได้มีข้อบัญญัติในทาง
 ยงคร เป็นมติเพียงรัฐนิยม ท่านประกาศ
 คนนั้นก็ไม่ผลผลิตบางรัฐธรรมนุญ ซึ่ง
 ใช้กันในขณะนั้นซึ่งเรียกว่า "ประเทศ
 สยาม" เพราะเหตุนั้นใน ๒ เดือนถัดมา
 วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ ใน
 การประชุมสภานิติบัญญัติ สภานิติ
 องค์กรที่ปรึกษา รัฐบาลสมัยนั้นได้เสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติที่จะให้ใช้ชื่อประเทศ
 เป็น "ประเทศไทย" ที่แรกเรียกว่า
 "ร่างพระราชบัญญัติ" แต่ผลสุดท้าย
 มติของที่ประชุมเปลี่ยนเป็นรัฐธรรมนุญ
 แก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยชื่อประเทศ พุทธ
 ธรรมที่เห็นในสมัยนั้น ซึ่งตราว่าใช้ได้

จาก รายงานการ ประชุม ของ สภาผู้แทน
 ราษฎร สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓ ประจำวันที่
 ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ บรรดา
 พระยาศรีวิสารทน์หลายเรื่อง กรมการเมือง
 พระราชบัญญัติว่าด้วยชื่อประเทศอะไร
 ขึ้นมา การอภิปรายได้ขึ้นไป ๑ ชั่วโมง
 คือจาก ๑๖.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๗.๓๐
 นาฬิกา แล้วลงมติให้ชื่อประเทศไทยคือ
 รัชกาลที่ ๖ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ซึ่ง
 กรมการปกครองพิจารณา แล้วประกาศ
 ให้เป็น รัฐธรรมนูญในวันที่ ๖ ตุลาคม
 พ.ศ. ๒๔๘๒ นั้นเอง ท้าวเจ้าจะเรียน
 คือไปชื่อไทยไปรศฟังให้คิด ไม่ใช่ท้าวเจ้า
 จะเอาศัพท์ทรงอำนาจ ในสมัยนั้นหรือสมัย
 ส่วนเกี่ยวข้องกับมานันตา แต่เป็นการ
 เล่าพูด การลงมติเพื่อ ปล่อยการวินิจฉัย
 และทำให้เห็นวาทะไมคนไทยทาง ส่วนจะ
 ริงเกยคำว่า "ประเทศไทย" ในการ
 อภิปรายคราวนั้น มีนายกรัฐมนตรีน
 เทยว คือจอมพล ป. พิบูลสงคราม ขอ
 ขนุดาคอดักถาม ท่านอภิปรายให้เหตุ
 ผลว่า ประเทศของเรา ทชื่อประเทศ
 สยามนั้นใครคนใดแล้ว ใครเป็น
 ดังชื่อว่า "ประเทศสยาม" ก็ไม่ทราบ
 ทนเหตุผลต่อไปก็อย่างทประกาศรัฐนิม
 นนเอง คือเรียกกันเป็น ๒ อย่าง ประเทศ

ไทย ประเทศสยาม อย่างนี้ แต่คนไทย
 เมืองไทย เห็นคนส่วนมากรับคำมา
 เมืองไทย ประเทศไทย ก็จึงเสนอ
 ให้ใช้ประเทศไทย และเพื่อทความ
 จากของ ท่านสมาชิก การอภิปรายในวัน
 นั้น ไม่มีคนค้านเลย มีแต่ สนับสนุน
 ๒-๓ คน สนับสนุนไม่ได้ให้เหตุผล
 กลกขนามว่า การใช้ชื่อประเทศไทย
 ในเชิงว่าท่านสมาชิกผู้มกยวต ในสภาน
 คงไม่ขัดข้อง อะไรท่านองนั้น ในทสท
 กลงมติเรียกชื่อแทนราชวงศ์เป็นมติเอก
 ฉันท มีผลไม่ออกเสียงคนเดี่ยว คือประ
 ชาณสภา นอกนั้นเป็นมติเอกฉันท ทน
 เหตุการณ์ตามมาท่านทหลายทวราย
 อยู่แล้วว่า ใน พ.ศ. ๒๔๘๓ เวมีการ
 กระทบกระทั่งกับอินโดจีน ทพิภคกรรพา
 ไปยอกคนกันคนมาโตอะไรเหตุงานสิ่งเหล่า
 นประมวลงกันเข้ามาแล้วทำให้คนเห็นคนมา
 คิดว่าการเปลี่ยนชื่อประเทศไทยเป็น
 เพียงการสนทน ไทยขายขายกันคน
 เพชระ รวบรวมคนทมิวเชอชชาติไทยทก
 เหล่าในทกคนคนเข้ามาเป็นกันคนคน
 เทยวกัน นเขาเชตคนวาชวางนนั้น เมช
 เกิดเชชชอย่างนั้นแล้วเกิดความรู้สึกเป็น
 ปฏิกายคือการตั้งชื่อประเทศนั้นออกมาเป็น
 ประเทศไทย ในเรื่อง นี้ ในความค

ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าคิดว่าบรรดาผู้ที่
 รมลอบหมายหรือใครบางคนก็ได้มีการ
 แต่งตั้งให้ใครสักคนไปบอกกล่าว
 ขอร้องผู้คนใน ทล่าวๆ มาทุกคน
 ที่บ้านและทุกคนที่มีความรักประเทศไทย
 ไทยอย่างแท้จริงท่านทั้งหลายที่อยู่ในเวลา
 นี้ การทำอะไรไปก็ทำไปด้วยความหวัง
 ด้ประเทศไทยของเรานี้ คงไม่มีท่านผู้
 ไทที่จะทำการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยเป็น
 ชาติไทยโดยมีความแอบแฝงให้เป็น
 กันด้วยแก่ประเทศไทยเป็นแน่ เพราะ
 ฉะนั้นในเรื่องเจตนาดีของแต่ละท่านเรา
 ด้ของหมอยานชดถ สงนโยบายจะเป็น
 ประการใดนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนก็ต้อง
 ยอมรับว่า ในเมื่อผู้ใดมีความรักศรัทธา
 ด้บริหารประเทศแล้ว ก็ต้องพยายามทำ
 ด้ให้ประเทศไทยชาติบ้านเมืองของตน
 นอกจากปลอดภัยแล้วต้องให้ก้าวหน้าให้
 เร็วๆไปอะไรๆนั้น เพราะฉะนั้นโยบาย
 ของแต่ละคน แต่ละสมัยเราจะไปถก
 ด้ว่าดีอย่างไรนั้นแล้วตามอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 ด้คิดว่าเราพูดไม่ได้ แม้ในความเห็นเรา
 ด้ว่าผิด เราก็ต้องยอมรับชดถว่าเขาทำ
 ด้เพื่อหวังดีต่อบ้านตงเมือง เพราะฉะนั้น
 ด้ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการสมควรที่เราจะเชิด
 ด้ว่าความคิดเปลี่ยนแปลงจากสยามเป็นไทย

นี้ เป็นความคิดโดยบริสุทธิ์และโดย
 เฉพาะอย่างหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่
 ได้มีประกาศหรือแถลงการณ์หรืออะไร
 ไปในทางว่า คำว่า "สยาม" เป็นการ
 เลวทรามเลย ไม่ได้ประกาศหรือแถลง
 ด้ว่าการตั้งชชมาแต่ตกดาบรรพว่าประเทศ
 สยาม สยามรัฐอะไรเหล่านั้น หรือสยาม
 สมัย สยามวงศ์อะไรเหล่านั้น ไม่มีประ
 ด้การบอกว่าเป็นคำของคนต่างชาติมาตั้งให้
 หรือว่าเป็นคนข้างกันทำสของของของ
 ด้อะไร ไม่มีเลย เพราะฉะนั้นในการที่เรา
 ด้พิจารณากันในเวลานนี้และต่อไป ข้าพเจ้า
 ด้อยากที่จะวิงวอนท่านนักประวัติศาสตร์ นัก
 ด้ประวัติศาสตร์ทุกคามขอ ได้เลิกเสียที่จะ
 ด้ว่าเราจะเอาไทยแล้วไปว่าสยามแล้ว
 สยามแล้วจะเอาไทยแล้วอะไรอย่าง
 ด้ว่าผลลตว่าลงมติไป ถ้าไปทางเหตุ
 ด้ผลว่าอกฝายหนึ่งแล้วมันไปกระทบ
 ด้กระทบจิตใจของคนเป็นอันมากซึ่งขงเซต
 ด้ว่าอกฝายหนึ่งก็ สมมติว่าเราลงมติว่า
 ด้ไทย แล้วไปให้เหตุผลว่าสยามแล้วอย่าง
 ด้นั้นดียงนั้น ถ้าอย่างนั้นเรามาคงเปลี่ยน
 ด้พระสยามเทวารราช ซึ่งเห็นทีเคารพ
 ด้นับถสูงศักดิ์ของเราหรือ เราจะคงเปลี่ยน
 ด้คำว่า "สยามนทร" ซึ่งเป็นพระปรมา
 ด้ภิไลยของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ของหลายรัชกาลหรือ สยามไม่ใช่คำ
 เลว สยามเป็นคำดีและโดยกลียกนไทย
 ก็เป็นคำดี เพราะฉะนั้นเราจะเลือกอะไร
 ไม่ใช่อะไรก็อย่างหนึ่งแล้ว ท่านเพคะ
 ประทับใจเหตุผลว่าคำว่า "สยาม" ซึ่ง
 มีภูมิผดุงรักษาในสถานภาพเดิมชุน
 ในสมัยรัชกาลที่ ๔ เพราะว่าไปทำสัมพันธ
 ภิบาลแล้วก็ไปเรียกตามฝรั่งอะไรใน
 สยามก็หลายท่านก็ได้ขอไปเรื่อยแล้ว
 สยามมันโตมมาก่อน และสยามก็ท่านหนึ่ง
 ซึ่งในวันนั้นไม่ได้มาประชุม ขอบอกว่าใน
 พงศาวดาร ทางฝ่ายภาคเหนือมีคำว่า
 "สยามรัฐ" มาตั้งแต่ครั้งตกคายนรพ
 ธิราชแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็อยากจะขอความ
 กรุณากราบเรียนท่านประธานขอเวลาเล็ก
 น้อยไม่มากนัก จะชี้ให้เห็นไปทีเดียวว่า
 "สยาม" ที่ใช้กันมาแต่ไหนทาง ข้าพเจ้า
 ไม่ใช่คนประวัตศาสตร์ แต่ข้าพเจ้า
 เห็นนัก ขานอย่างที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่ง
 ว่า และนักถามด้วยคือใช้ถาหมักศาสตร์
 จารย์ประวัติศาสตร์ที่ฟ้าสูงกรมมหา
 วิทยาลัยบาง นอกมหาวิทยาลัยบางและ
 ท่านในหนังสืออย่าง ก็ปรากฏว่า คำว่า
 "สยาม" นั้นมีมาจนเหลือเกินในพงศาว
 ดารล้านนา สมัยจุลศักราช ๓๐๐ ถึง
 ๔๐๐ ซึ่งประมาณพุทธศักราช ๑๔๐๐

เศษ เป็นเวลาร่วม ๆ พันปี เขาเรียก
 แล้วแต่คน ล้านนาซึ่งสมัยนั้นเรียก
 ว่า "สยาม" ซึ่งในพงศาวดาร
 "สยาม" ตรงกับสันสกฤตว่า "ศยามะ"
 แล้วโดยเขาเขียนไปลงเป็น ส. ภาษา
 สันสกฤตเขียนเป็น ศ. สมัยล้านนาซึ่ง
 เห็นสมัยที่เจริญมากจนลงก็เขาเขียน
 เหนือสยเชื้อสายมาจากล้านนาก็เรียกว่า
 "สยามเทศะ" ซึ่งแปลศัพท์เป็นไทยว่า
 "สยามประเทศ" นั้นเอง ในพงศาวดาร
 โยนกสมัยจุลศักราชเกือบ ๆ ๗๐๐ หรือ
 พุทธศักราช ๑๔๐๐ เศษ ซึ่งถึง ๗๐๐
 ก็ด้วย ก็หมักประวัติศาสตร์คนความและ
 ถอดจากคำเต็มภาษาสันสกฤตในมาภิ
 ภิบาลซึ่ง กางค์ นภาพทศศาสนาเข้ามาสู่
 สยามประเทศ อันนั้นถ้าเราไล่ตามพงศาว
 ดารลงมาจนถึงแผ่นดินพระนารายณ์ ๔๐๐
 ปี พุทธศักราชในลังกาวงศ์ก็ดูแต่หมัก
 ๕๐๐ มนต์พระไทย ไปตรงเห็นสยามวงศ์นัก
 ๕๐๐ เรื่อยมาอย่างนั้น ท่านผู้ตั้งศาสตราจารย์
 ท่านบอกว่าไม่เคยเห็นคำว่า "สยาม"
 นั้นในศิลาจารึก ข้าพเจ้าก็ไปขอขานจาก
 เขา ข้าพเจ้าตัวเองไม่ใช่ นักแต่คำ
 แปล หลักศิลาจารึกสุโขทัย ศักราช ๔๒
 แผ่นที่ ๓ ซึ่งจารึกว่า จุลศักราช ๗๕๐
 ก็ตรงกับพุทธศักราช... เออ ต้อง ขวดย

เป็นเวลา ๕๖๓ ปีมาแล้ว พุทธกนิงาย ๆ
 ก็ประมาณพุทธศักราช ๒๐๐๐ อะไร
 ๕ ๐ ๑ ๕ ๕ ๕
 เหลาน คำจารึกเหล่านี้เป็นเรื่องของพระ
 สังฆราชที่ไตรภพแต่งตั้ง และมีพระมา
 กลาบอกทรงว่าเป็นสังฆราช ไม่ถูกต้อง
 ก่อตั้งพระรัตนตรัยใหญ่ และในบันทึก
 กลาบอกพระมหาเถระที่แต่งตั้งไปหรือที่
 เลกขของภบเรศวงนิกมอชชยหนึ่ง มหา
 เถระสังฆราชสยาม "อนันตอารจะไม่ใช่
 ชยประเทศ เพราะว่าเป็นชื่อพระสังฆราช
 กัทรายกันอยู่แล้วว่า แปลว่าทอง สยาม
 ยางท่านก็แปลว่าสีคลา ขางท่านก็บอก
 ว่าทองสีคลา แต่อย่างไรก็ตาม คำสยาม
 มอชชในศิลาจารึกบรรพตที่ ๒๐ ของแผ่น
 ที่ ๓ ดังที่เคยเรียนมานี้ เพราะฉะนั้น
 ขอเรียนว่า คำว่า "สยาม" นี้ไม่ได้คำ
 ใหม่ ถัดมาในสมัยอยุธยา เมื่อก พ.ศ.
 ๒๐๐๐ เศษ ในรัชกาลพระรามาธิบดี
 ที่ ๒ ทรงเป็นพระราชโอรสของพระเจ้า
 ขางเผือกหรือพระบรมไตรโลกนาถ ได้
 มีการประพันธ์โคลงเรียกว่า โคลงชวน
 พาย หรือที่เรารับเรียกว่า ลิลิตชวนพาย
 เป็นโคลงของพระเกษรดี พระเจ้าขางเผือก
 ในการยกไปยกกรมเชียงใหม่ ซึ่งในสมัย
 นั้นเราเรียกว่า "ชวน" ไม่ใช่ "ฉวน"
 ฉ. เห็น "ชวน" ฉ. ในโคลงชวนพาย

มอชชย บพท ๕๘ เขียนว่า "สาร
 สยามพากษพรชง กลกานท นฤ" บพท
 ๒๓๗ "สารเรอรวจ เพียงพวง และ
 สยาม" นบถกว่าข้างเรอเท่ามาไทย บพท
 ๒๔๗ "สยามเรอรวจพรชงหงษ เขียน
 แขง งามแฮ" บพทท้ายบพท ๒๓๔
 สยามฉวนชวนพายแพ ศักคยา ชิวราช
 อภิสสร สรว เพชเจ้า กรงศรีชยชยา
 สยามรณยง เมชงแฮ ขยบพทหมกคนเคา
 เทาน เซย นเทนโค้วสยามนมหงสยาม
 และมกวงศรีชยชยา แต่สยามทงส
 บพทนี้ โค้วเซยชชชประเทศ แต่ใ้ใน
 ความหมายว่าไทย ในสมัยรัตนโกสินทร์
 มีราชพนพลาภของสุนทรภู่ แต่งระหว่าง
 ๒๓๘๕ ซึ่งเห็นเวลาก่อนพระบาทสมเด็จพระ
 พระจอมเกล้าฯ เสด็จราช ๘๗ นปรากฏ
 ในหนังสือทกรมศิลปากร แจกเมื่อสอง
 สามวันเอง แจกในงานถววรรณนา
 เมื่อนท ๒๖ นในหน้า ๒๘ มีว่า "เม
 ไม่มหิงมเหงาจะเลานยาย เวชงกระ
 คายคนคมเหลอสมมาม ไม่วะเทากม
 โค้วชไปเสน แมนเหมชชชชชชาวลีลา
 ภาษาสยาม" ในหน้า ๕๗ กมีอีก "ไม
 เพรศพรชงหญิงชายคล้ายคล้ายเงาวไม่มี
 เหมะระหมทระทไม่่งคราม ไม่่งงคนคคณ

ฉันนั้นมันไม่ตลก ไม่เหมือนสมร เสมอ
 ภาษาสยาม” สุนทรภู่ใช้ภาษาสยามให้
 ชานเป็นภาษาไทย เพราะฉะนั้นคำว่า
 “สยาม” มีมาเนนและมมาตงแก่สมัยตึก
 ต่ายรพ พม่า รามัญ อะไร มาตง
 ไท ชาวเขาเห็นว่ามันสำคัญ ในเมื่อคน
 ไทยเราเรียกแล้ว และคนไทยเรียกเอา
 ภาษาภาษาอื่นสละทิ้งมาใช้เยอะเยอะ
 ช่อจันทราชยุบล เพ็ชรบุร ศิวलयยา
 อะไร เหลลาน มัจฉาเมธีในคนเคย เห็น
 เคยถูกคนเราเรียกว่า เพราะฉะนั้นคนไทย
 เรียกแล้ว ใครตั้งไม่สำคัญ ไม่ใช่เรอะ
 เสียหลายอะไรเลย ในความที่คนเขาเขา
 คว้า “สยาม” นั้นสำคัญที่สุดบ้านที่ใคร
 ทรายเวรณมาเมชกน ชนคนเป็นชื่อ
 ประเทศและคง ใช้แทนจังหวัดอะไรอยู่
 มาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์สมัยอยุธยา
 แล้วในขณะเดียวกันนั้นคำว่า “สยาม”
 ก็มีความหมายในความหมายว่าไทย ทั้ง
 ที่ใครชานที่ประพันธ์ กวีนิพนธ์ อะไร
 มาเมชกนแล้ว เป็นเวลานวนจนกระทั่ง
 ถึงขนาดว่าไทยก็ใช้สยามน สลายเกินคำที่
 ความหมายโดยการประดิษฐ์เรียกว่า ชนใน
 นั้น มีความหมายอย่างเดียวกันไทย ก็
 เมื่อเห็นแล้วเราจึงถือว่า ชาวเขายก
 ใน พ.ศ. ๒๔๘๒ เป็นการผิดทีเดียว

ชาวเขาคิดว่าถ้าไม่ใช่ จะถือว่าเปลี่ยน
 มาเป็นประเทศไทยแล้ว ทำให้คน
 สามีศคทาให้คนทมิฬหรือชาวต่างชาติ
 เห็นคน ชาวเขาคิดว่าไม่เป็นจริง เพราะ
 พุทธการถึงมเส็งมาในเวลา ๔๒ ปี
 ไม่ใช่เห็นเช่นนั้น เห็นความจริงด้วยข้อ
 กษัตริย์ว่า จะเปลี่ยนสยามเป็นไทยหรือ
 ไทยเป็นสยาม ถ้าคนข้างหมอยาง หลาก
 มีวัฒนธรรมชอบเรียกตนเองในชื่อชาติ
 แล้ว เขาก็เรียกของเขาอย่างนั้น เราไป
 เรียกปากกลต ชาวปากกลตซึ่งเห็น ไทย
 สมบูรณ์ทุกกระเขยคนหัว ตง หลากร้อยมี
 มาแล้ว เวลาชาวพม่าชาวเขาคิดเองพวกเขา
 เขาก็บอก ว่ามอญ ไปสามเสนเราก็ไปเจด
 ญวน เขาก็ไปคลองมเส็งนสยเราก็ไปเจด
 มชช ชนไปทางอีสานเราเจดลาว องค์
 นั้น ไปตงภาคใต้ตามมชชมาชกนทาง
 ตานว่า ชาวฝรั่งหัวภาคใต้เขาถือตัว
 เป็นไทย นั้นจริง ในกฎหมายและใน
 ความอยากเป็นไทยอยากอยู่ในแผ่นดิน
 นั้นจริง แต่ถึงเวลาวัฒนธรรมแล้ว เขา
 เรียกตัวเขาว่าโกลังนสาย โกลังแปลว่า
 คนมลาย เขาเรียกพวกเขาว่า โกลังเขยมี
 ทวนจะเรียกสยามมรตทไทยเขาไม่สำคัญ
 เขาเรียกโกลังเขยมกลอกเวลา และจะ
 เรียกคือไปอีก เพราะฉะนั้นเป็นวัฒนธรรม

อย่างหนึ่งทบทวนเราเรียกตัวเราเองไม่ได้
 หมายความว่าถ้าพวกทเรยกตัวเป็นมอญ
 เป็นพม่า เป็นวามญ เป็นแขก เป็นอะไร
 เหล่านั้น เขาจะคงเอาโทษกต่างจาก
 ประเทศไทย เพราะเราไปเรียกประเทศ
 ไทย ชาวเขาไม่เรียกเช่นนั้น เพราะ
 ฉะนั้นชาวเขาจึงคงจะลงใจว่าจะเลือก
 อะไรก็เลือกเถอะ แต่อย่าว่าอย่าง
 หนึ่งเลย โดยเหตุนี้อย่างนี้ของศาสนา
 ของนคร วัดที่ท่านสมาชิกสมเ ก วัต
 ธิ์ปรายมา ชาวเขาจากเคารพความกตเทิน
 ของท่านเป็นอย่างมาก แต่ว่าชาวเขาคิด
 ตามเรื่องศาสนาจารย์ หลังจากประสูติ
 กันแล้ว ชาวเขาคิดตามไปไม่ได้รับคำ
 ติติบายจากศาจารย์ ฟังถึงกรรมทางวิชา
 ลัย ซึ่งถือว่าเป็นผู้เชียวชาญในเรื่องศา
 จารย์ ผู้เชี่ยวชาญในภาษาเขมรและเขา
 เป็นคนเขมรด้วย เขาบอกว่าคนกวัดที่ม
 วยทหารไทยอยู่ แล้วข้างบนเขียนไว้ว่า
 สยามก๊ก ซึ่งบางท่านอ่านเป็นสยาม
 ก๊กนั้น ภาษาเขมรเขียนตามตัวอักษร ถ้า
 ท่านอย่างเราไม่รู เราอ่านว่า สยาม
 ก๊ก ถ้าเขมรเขาอ่านเขารูว่า สยาม
 ก๊ก คือมาจากเสียมก๊กนั้นเอง และรูป
 ที่ปรากฏบนครวัดนั้นเป็นรูปทหารไทย
 กำลังเดินขบวน แต่งตัวอย่างทหาร ไม่

ใช้รูปภาพ ไม่ใช่รูปคนม้า และตามทบท
 ประวัติศาสตร์ซึ่งแจ่มชัดกว่า ที่เขาจารึก
 ไว้เช่นนั้นแสดงว่า กองทัพไทยนั้นเข้าไป
 ส่วนสนามหรือเดินขบวน เข้าไปตลอด
 ตรีภคินหนึ่งในเขมร ในสมัยก่อนไม่ใช่
 สมัยเขมรนั้น เพราะฉะนั้นเขาจึงคิดว่า
 อยากรจะสรุปว่า ในเวลาที่เราจะเลือกอะไร
 ชัดกรายให้ชัดจริงอันนี้ อย่างหนึ่งว่า
 ให้เลือกกัน ไม่ใช่เลือก ในทางที่เรเขาแพ
 ชนะกันอย่าง ใดว่าที่ ไม่ใช่ว่าเขาชนะ
 ทุกประเทศ ไม่ได้คิดว่าแล้วเอาด้วยกล ไม่ได้
 ใดด้วยแต่มีคนเอาด้วยคานา ต้องให้
 เห็นว่าเหตุผลที่เราจะเลือกนั้นเป็นเหตุผล
 ของเราเอง และให้ใครครองคนแล้วและ
 เป็นเหตุผลที่สมควร ถ้าเช่นนั้นแล้วชาวเขา
 จะยกมือให้ "ประเทศไทย" ใดอย่าง
 สบายใจทีเดียว หรือตามสมาชิกสามารถ
 ที่จะให้เหตุผลดีกว่าที่แล้วมา ให้ชาวเขา
 ไปยกมือให้ "สยาม" ชาวเขาจะเลือก
 ใดอย่างนั้นอนาคาหลังเช่นเคยอีก

พันเอก หลวงวิจิตรวาทการ :
 กระผมไม่ได้ตั้งใจจะมาพูดในวันนี้ แต่
 เมื่อได้ฟัง คำอธิบายของท่านสมาชิก
 หลายท่านซึ่งคงถึงข้ออธิบายของกระผม
 เมื่อก่อน กระผมมีความจำเป็นที่ต้อง
 ขอประทานอนุญาตขแจ้งพอสสมควร เริ่ม

คนจากท่านสมาชิกคนแรกที่โตกลางดงคา
 อภิปรายของกระผม เริ่มตนจากคำว่า
 “สยาม” นั้น ไม่ใช่มาโคโยโลเป็นต้น
 นำไป นักเขียนปัญหาข้อเท็จจริง คิดว่า
 ผมเข้าใจว่าท่านผอานและทั้งผมเองเรา
 ไม่ได้เคยอ่านต้นฉบับบททั้งสองคน เรา
 ก็อ่านจากคำแปล คำแปลนั้นกมยออย่าง
 แปลเต็มบ้าง คะโรยบ้าง แต่ผมก็จำได้มัน
 เหมือนว่า ผมอ่านคำแปลมีคำอยู่ในนั้นว่า
 “สยาม” ซึ่งผมบอกว่าเป็น เฮส อาย
 เอ เอ็ม (Syam) แต่ผมก็เสียใจที่ไม่
 สามารถระนาหลักฐานมายืนยันกับท่านได้
 เป็นหนังสือที่ท่านมาอ่านแล้ว แต่ว่า
 เรื่องนี้ไม่สำคัญ ถ้าหากว่าเห็นคำในโรง
 คำสก็ควรจะบอกว่าย่าไปเสียเวลา
 นาสัยเลข เพราะเหตุว่าข้อเท็จจริงเราทั้ง
 ของต้องกัน ในระหว่าง ท่าน สมาชิกผมน
 อกผมนอกจากข้อขัดแย้งเพียงคนไทยว่า
 มอญในหนังสือมาโคโยโลหรือไม่มี แล้ว
 ข้อความอื่น ๆ เราเห็นพ้องกันหมด ท่าน
 บอกว่าย่าไปนั่นว่าคำว่า “สยาม” เพ
 มชนในสมัยสุโขทัย แต่มีมาก่อนนั้นช
 นาน สมัยของผมนิได้พูดว่าคำ “สยาม”
 มีในสมัยสุโขทัย ผมบอกว่าในสมัย
 สุโขทัยเขาเรียกกัน คำ “สยาม” ท่าน
 สมาชิกผมนบอกว่าย่า คำ “สยาม” นั้นได้

ใช้ในแคว้นนั้นมาแล้วตั้งแต่เราอยู่บนเจ้า
 สมยกมอให้ สมัยของว่าเป็นความจริง
 คำว่า “สยาม” ได้ใช้ในแคว้นนั้นมา
 ตั้งแต่เราอยู่ ย่าเราโตไซมาตั้งแต่คน
 ไทยยังไม่โตลงมาทางแคว้น สักคนเคย
 ึ่ง ไม่ใช่ชื่อของชนชาติไทย ผมตั้ง
 ปัญหาแต่เพียง ว่าถ้าเรตไหนแล้วเราจึงจะ
 ไปเอาชื่อของใครก็ไม่รู้ซึ่ง ไม่ใช่ชื่อของ
 ชนชาติไทยเอามาเป็นชื่อประเทศเรา
 หลายท่านอภิปรายว่าชื่อ ประเทศกับชื่อคน
 นั้นไม่จาเป็นจะต้องเหมือนกัน อันนั้นก็
 ความจริง แต่ถ้าเราดอยสวนดูว่าความ
 เป็นไปดังหลายในโลกนี้ว่าชื่อประเทศมา
 จากไหนแล้ว ๑๘๘๒ เปอร์เซียชื่อประเทศ
 มาจากคน คำว่าสยามนั้นเองก็มาจากคน
 พวกหนึ่งซึ่งมีชื่อ ว่าชาวสยาม พวกนี้คือ
 ราชรถครวัก อันนี้กระผมก็ขอสารภาพ
 ว่ากระผมไม่ได้เคยเห็นศิลาจารึก แต่ว่า
 กระผมก็เอามาจาก ตำรับ ตำราที่คน
 เชื้อชอไต นอกจากศิลาจารึกจากร
 ฝั่ง ๒ คนแล้วยังมีคนไทยอีกคนหนึ่ง
 ซึ่งยืนยัน กระผม คือ ขุดประธา
 นอนว่าคือชอชานาม คือ หมอสมหลวง
 มานต์ ชุมสาย ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์
 คนหนึ่งว่าได้เห็นคำที่คล้ายไว้จดเร
 มลยทั้งนี้มาจากชื่อของจำปาศรีหรือเมืองนครวัด

กล่าวถึงชาวสยามว่าเป็นคนยากพวกหนึ่ง
ซึ่งชอบเอามาใส่เป็นทาส ถ้ามีอยู่ในศาล
จารุภนควรวัดจริง ตามคำกล่าวสยามจารุ
ภนควรวัดจริงกระผมยืนยันว่าไม่ใช่คน
ไทย เพราะเหตุว่าคนกวัดไต้สร้างขึ้นมา
เกือบพันปีมาแล้ว คนไทยเรายังไม่ได้ลงไป
มาตั้งถิ่นฐานอยู่ในแถบนี้ เพราะฉะนั้น
กระผมไม่โกรธศาลจารุภนควรวัด หรือ
จารุภนควรวัดไม่ ลงนามจริงกระผมก็
ไม่โกรธ เพราะเหตุว่าเขาไม่ได้หมายถึง
คนไทย ท่านท่านสมาชิกสมาชิกสภา
อภิปรายมีมติเห็นด้วยกับท่าน
สมาชิกผู้กล่าวในอันเรื่องนี้ว่า
“สามเศียร” ทั้งสองท่านนั้นมาจากคำว่า
เกี่ยวข้องกับ สันนิบาตมาลง ซึ่ง
ท่านสมาชิก คนอื่น ไต้ฮ่า ใช้คำว่า
สามเศียร แต่คนอื่น ไต้ฮ่าเรียกชื่อ
อภิปรายของกระผมในอันนี้ กระผม
บอกว่าในอันนี้หมายถึงในหนังสือราชการหรือ
ในหนังสือไต่ถามพระร่วงเองในจารึกไม่
ไต้ฮ่าเรียกประเทศเราว่าประเทศสยาม
กระผมว่าเวลานั้น หนังสือที่แต่งคือพระ
นักปราชญ์ เขาว่าคำจารุภนควรวัด
นักปราชญ์ผู้หนึ่ง ท่านสมาชิกท่านอื่นว่า
มีคำว่า สยามหรือ แต่คนอื่นจริงไม่ใช่
คำว่าสามเศียร แต่นี่เป็นปราชญ์ของ
ล้านนา ซึ่งในเวลานั้นยังไม่ได้รวมเข้า

เป็นราชอาณาจักไทยเป็นอาณาจักรอีก
ส่วนหนึ่งต่างหาก ท่านก็เรียกชื่อตามเดิม
ท่านก็ทศพรเรียกชื่อตามเดิมไต้ กระผม
รับรองว่าแถวถนนไต้เคยเรียกชื่อว่าสยาม
อันนี้กระผมจึงชี้แจงแล้วซึ่งที่กบ ละไว้
กระผมไม่ไต้ยกเลิกว่าสยามเพียงระม ใน
รัชกาลที่ ๔ กระผมว่าเขียนชื่อตามมาช้านาน
ส่วนคำในกอนพนอันนั้นอันนั้นมาก นอก
จากที่ท่านไต้ฮ่ามาแล้วที่ท่านข้างลงก
นพนใช้คำว่าสยาม คำว่าสยาม
กระผมรับรองว่าจริงในเรื่องนี้ กระผม
ก็ไต้พูดปรกษาแต่ก็ ในกรมรองนายก
รัฐมนตรีมาแล้วใหม่อันนั้น ท่านบอกว่า
ในกอนพนนั้น แต่ทว่าทว่ากอนพนกับ
อันพวกกอนนเป็นอันเดียวกันหรือเรียก
ชื่ออะไรก็ไต้ ชื่อที่พวกนี้เคยเรียกว่า
สยามมาท่านก็เรียกในกอนพนนี้ ของ
ฝรั่งคนไปเรียกประเทศฝรั่งเศสว่า โกล
คือเป็นชื่อเก่าแก่ของฝรั่งเศส หนังสือพิมพ์
ที่ออกในกรุงปารีสชื่อ ว่า โกลล์ ก็ยังมี
แต่ชื่อหมายของ ประเทศฝรั่งเศสซึ่งเป็น
รูปไต้เขาเรียกว่า ชื่อ โกลล์ คือหมาย
ความว่าเป็นชื่อของชาติ โกลล์ ซึ่งเป็นชื่อ
เดิมเก่าแก่ของฝรั่งเศส ในเรื่องกอนนเขา
ก็อธิบายไต้ ผมไม่ไต้บอกว่าเพียง
ในรัชกาลที่ ๔ มีมาช้านาน แต่ทว่าทาง

มาไทยนั้นเรารู้ได้หากนมามากเหมือนกัน
แต่ก็คิดว่าประเทศไทย แมงองค์
พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่ง
เห็นผลทรงกัญญาให้เรารู้ว่าสยามกลบ
มาใช้ใหม่หรือใช้หนังสือสัญญา
หรือทางราชการนั้นก็ยังทรงใช้คำว่า
ประเทศไทย กระผมได้พบด้วยอย่างหนึ่ง
ขอประทานกราบเรียนเพื่อประกอบการ
พิจารณา ใน พ.ศ. ๒๔๗๘ ภายหลัง
เปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว ๓ ปีก่อน
ที่รัฐบาลระกบเปลี่ยนชื่อประเทศสยามเป็น
ประเทศไทยนั้นสมเด็จพระอานวรที่รา
มุนีวงศ์ พระบรมวงศ์พระองค์คนพลก
เราทราบอยู่แล้วว่าเคยทรงเป็นเสนาเร
ราชการแทนพระองค์มาหลายครั้งได้มี
ลายพระหัตถ์ถึงสมเด็จพระยาตากว
งเมอวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๗๘ ข้อ
ความในตอนหนึ่งว่าทรงถามว่าพยาน
ต่างพวกต่างช่วงซึ่งกันว่าเป็นไทย
เพราะถือว่าไทยนั้นมีศักดิ์สูง ถ้าถูกเรียก
ว่าลาวก็เห็นเขินเขินแค้นนัก ส่วนชื่อ
สยามนั้นเห็นจะเป็นพวกเมืองไกลเคียง
ทางภาคใต้เขาคงสมญาให้แก่เราหรือจะ
เป็นที่อยู่มากคนเราก้อาจจะเห็นไทย เขมร
จึงเรียกว่าเขมรและจีนจึงเรียกว่าเขม
แล้วฝรั่งก็เลยเขาไปเรียกว่าไซแอม แต่

เวลานี้ปากชอไทยมากกว่าชอสยาม ผม
ช่วงลายพระหัตถ์อนนั้นมาพจน์ว่าไม่ใช่
รัฐบาลสมัยนั้นเห็นผลแรกทรงเห็นว่า
คำว่าประเทศไทยนั้นเหมาะสมควรกว่าสยาม
เจ้านายผู้ใหญ่ยกย่องเป็นนักปราชญ์ของ
ยูเนสโคกำลังจะทาพิธีฉลองวันครบ
๑๐๐ ปีของงานประสูติ ที่หมื่นคนจะใน
หรือในกเทศาภิบาลไทยบริการของ
นานาประเทศ ก็ยังทรงเห็นว่าคำว่าไทย
เหมาะ จากลายพระหัตถ์ฉบับสมเด็จพระ
กรมพระยาดำรงได้ทรงตอบไปว่า ทรง
ตอบไปเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๔๗๘
ว่า คำว่าไทยกับสยามทรงมีความหมาย
ต่างกัน ไทยเป็นชื่อมนุษย์พวกหนึ่ง
สยามเป็นชื่อแผ่นดินประเทศหนึ่ง หม่อม
ฉันแต่งหนังสือชอเรียกว่าไทยและ
เมืองไทยมาช้านาน นักปราชญ์ทั้งสอง
พระองค์ก็ทรงรับรองว่าชอคำว่าไทย
เพราะฉะนั้นกระผมนำความชอนมากกราบ
เรียนต่อสถานว่าถ้าเราจะใช้ชอประเทศไทย
ของเราต่อไปแล้วก็ไม่ใช้เรองนอกคอก
นอกครุ ครุษาอาหารขนาดปรมาจารย์
ขนาดพระมหากษัตริย์ผยองใหญ่โตเคย
ใช้มา สมไทยเคยเข้าไปสำรวจภาวะของ
คนไทยในชาติไทยใหญ่ ไม่ได้ไปมากนัก
แต่ได้เห็นมาก ในภาคเหนือของตงเถย

และเข้าไปในมณฑลกลางดีของจีน ถ้า
ท่านสมาชิกทั้งหลายได้เข้าไปเห็นอย่างต
ดมเห็น ผมขอว่าท่านจะรักคำว่าไทย
อย่างจังใจ คนไทยเรานั่นเร้นเห็นลักษณะ
พิเศษแยกแตกต่างกับชาวญวนและชาวจีน
อยู่เป็นอันมาก รูปร่างสง่างามและเร็ด
ชาติของตนเป็นสูงสำคัญมาก แต่งกาย
สั้นางนุ่ง กางเกงขวยในตงเกียแตงสี
น้ำตาลและในประเทศจีนก็ใช้คำพูด
ภาษาไทยกันเขาใจกว่า ผมเข้าใจมาก
กว่าที่จะพูดกับพวกเราทางภาคเหนือและ
ภาคอีสาน โดยอาศัยการติดต่อกันและอยู่
กันพวกรักษาให้ผมเข้าใจภาษาไทยจนถก
เป็นอันมาก ทำให้รู้ว่าภาษาไทยนั้นม
ีอารตใกล้เคียงเหมือนภาษาฝรั่ง เขาเรียกว่า
ซีเจมิก อันที คันตา คันปาก แล้วใช้
ฮารใกล้เคียงเหมือนฝรั่งเหมือนกัน ไทยความร
ู้จักหลายอย่าง สิ่งซึ่งใจมากที่สังเกตคือว่า
คนจีนซึ่งเป็นปลัดครอง ซึ่งเป็นเจาหนาก
ปลัดครอง ได้บอกกับผมเองบอกพวกนราย
นักให้เรียนหนังสือจีนไม่ยอมเรียน วิชา
หนังสือไทยแบบไทย กบขทเวียงรุ่ง ที่ใช้
อยู่ในเชียงใหม่ โรงเรียนทั้งโรงเรียนตล
งสอนหนังสือไทยแบบเชียงใหม่ เพราะ
พวกนบอกตนว่าเป็นคนไทยไปตามละ
กัณไต ๆ หมด ตนไปถามว่ารู้ใหม่ว่า

ประเทศสยามมีอยู่ทางนี้ ไม่รู้แน่พอพูด
ใช้คำว่าเมืองไทยก็เลยตลกโปกส เรื่อง
เช่น อย่างนี้ แสดงให้เห็นว่าเราเรียก
ประเทศเราว่าเมืองไทยนั้นยังเกินที่เข้าใจ
ซึ่งเข้าไปลองชนเชื้อชาติเคยของเรากว
รวมความตามทกรมมิตกรวยเรียนขอแ่ง
มานักไม่ได้มีอะไรที่ จะเพิ่มเติมมากกว่า
ครั้งก่อน นอกจากจะข้อประธานเรียนว่า
ข้อความที่ผมกรวยเรียนมาแต่ครั้งก่อนน
ผมไม่ได้พูดออกไป แต่ว่าเป็นเรื่องราวที่ถก
ความหมายของเอกสารที่ผม ได้เห็น
และเหตุไรจึงเขียนอย่างนั้น และอีก
ประการหนึ่งเพื่อให้เห็นว่าถาเรายังคงใช้
ประเทศไทยคือไปอย่างเต็มที่ไม่ได้เรอง
นชกคอกันชกครหรือไม่ได้ ว่าจะมีกบข
บรรพชนของเราได้เคยได้มา เพราะคำ
ว่าเมืองไทยใช้เรื่อยตลอดมา ประเทศไทย
มีใจจริง ๆ อยู่ในกฎหมายรัชกาลที่ ๕
และในพระบรมราชโองการ แห่งองที่จะ
เห็นชื่อไทยและประเทศไทยนั้นกัแล้วแต่ทล
พจนของทานสมาชิกทั้งหลายในสภา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
เนื้องจากเวลานี้ได้ประณมกันเป็นเวลา
นานพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าขอ เสนอการ
ที่กษาต่อ ไปในวันหน้า สำหรับวัน
ข้าพเจ้าขอขอกการประณม

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๕๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

เลิก รุณณานนท์	โนมเชลา ฉฬภากร	ผู้ตรวจงาน
ก. อุตยานัน	ฉันทนา ชานก้อม	"
พ.ต.จ. ทวีชัยชูศักดิ์	อุทมิ พลอยสงวาลย์	"
อุดมศักดิ์เนตนาท	สุพงศ์ ศิริพนเกียรติ	"
ป. จันทร์ธาดา	ธนู บุญยรังศ	"
เจริญ ปัทมาโร	จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	"
	แก้ว ทิมพยัคฆ์	"
	สินธุ์ชัย ศักดิ์สัตยดี	"

ตรวจแล้ววันที่ ๑๓/ก.ค./๒๕๐๕

สุวิชญ์ นิตวณิช
หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม
ประยัตต์ แต่งอินทวัฒน์
หัวหน้ากองการประชุม
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
รองเลขาธิการฯ
ประเสริฐ ปัทมาสุคนธ์
เลขาธิการสภาฯ

พล.อ. ส. สุทธิสารธรรมกร
ประธานสภาฯ รัฐธรรมนูญ

